

A BEVÁNDORLÓ

MEGJELEN NAPONTA DELUTAN.

Szerkeszti: SINGER MIHALY.

MAI SZÁMUNK ÁRA 3 CENT.

VIII. Évfolyam. 93. szám.

SATURDAY, JUNE 10. — NEW YORK, N. Y., PASSAIC, N. J., PITTSBURG, PA., PHILADELPHIA, PA., SZOMBAT, 1911 JUNIUS 10-én.

VIII. Year. No. 93.

LEGUJABB MEXICOBÓL.

Két hét múlva meglesz a nemzeti konvenczió.

Mexico Cityből sürgönyzik, hogy tizenöt nap múlva meg fogják tartani a nemzeti konvencziót. Az ország minden részéből egybehívják a delegátusokat az elnök és alelnök jelölésére. A választást október nyolcadikán fogják megéneketi. Általán azt hiszik, hogy Madero a legerősebb jelölt s hogy megválasztása alig fog nehezebb küzdelemmel járni.

Reyes tábornok, aki felől azt tartották, hogy egy ellenforradalom létesítésére megy haza Havannából, megérkezett hazájának fővárosába és hamarosan meggyőződhetett arról, hogy már a mennyiben maga a főváros jön tekintetbe, népszerűsége alapsan megfogott. Nemesk hogy felkesedéssel és a rangjához illő kitüntetésekkel nem fogadták őt, hanem ellenkezőleg nagyon gyakran a fülébe harsogtak az éppenséggel sem kellemetes kiáltást: Abezug, Reyes! Eljen Madero!

A bevándorlások kivánsai főleg várta a hazatérő tábornokot. A fogadó-bizottság még csak beszédet sem intézett hozzá. Madero még a mai nap folyamán fog Reyes tábornokkal találkozni.

A mexicói köztársaságnak a forradalomból kifolyólag meggyűltek most a baja Kínával. Emellett annak idején, hogy a béke ki- hirdetés után magukat forradalmároknak nevező bandákat a saját szakállukra folytatták a háboruskodást, illetve a pusztítást és fosztogatást. S említettük azt is, hogy a esősöcék a klímáikat kezdte üldözgetni s hogy különösen Torreóban irtoztos kaszabolást vittek végbe. Háromszáz három kőmátrá gyilkoltak le s a kínai kormány a tömeggyilkosságért elégtételt követel most.

Hatmillió dollár követel aranyban a meggyilkoltak hátramaradtainak anyagi kártalanítására. Már el is küldött egy hadihajót a mexicói partokra a követelés érvényesítésére.

Torreóban vizsgáló-bizottság foglalkozott a történekekkel s ez most azt jelentette Kína mexicói követének, hogy a kínaiak lekasabolása a lehető legkegyetlenebb módon ment végbe. A esősöcék azonfelül kifosztotta a kínai bankot és romba döntötte a kínaiak lakóházait.

A földrengésre vonatkozólag azt sürögnyzik ma, hogy az anyagi kárt nem is lehet megállapítani. A Jalisco állambeli Zapatlanban 250 épület dőlt romba s az egész város a pusztulásnak legborzalmasabb képét adja. Számos emberhalál esett meg s még többen sebesültek meg életveszélyesen.

Újabb jelentések szerint a Colima hegy a Tenilita és San Andreg városokat is előtötte izzó hamujával és tüzes lávával olyannyira, hogy a két virágzó helység teljesen megsemmisült.

A HAZUGSÁGOK HÁLÓJÁBAN.

A hitvesgyilkossággal vádolt sofőr ellentmondásai.

Harry A. Scheib, akinek feleségét mintegy tíz nappal ezelőtt öslásban levő hullá gyanúját találták meg egy fürdőházban az E. 78. utca 511. számú házban, tegnap ismét Corrigan tanácsos előtt került kihallgatás végett. Ennek a kihallgatásnak az eredményeképp sem lehet bizonyítékokat találni a sofför bűnösségére és egy tuezat tanu vallomása is csak azt bizonyítja, hogy ahogy emberrel csak beszélt Scheib a feleségről, mindegyiknek mást hazudott felőle.

D. Smith, az E. 78. st., 511. számú háznak watchmanja, aki elsőnek látta a holttestet a fürdőházban, január második felében találkoztott utójára a Scheib házaspárral. Néhány nappal utóbb azt közölte vele Scheib, hogy a felesége egy massachusettsi kórházba ment.

Van New Yorkban is elég közgazdász, vetette közbe Smith. Igaz! — felelte a sofför. — De a feleségemnek a massachusettsi Springfieldben vannak a szülei, és így az odaváló kórházban mégis csak jobb ápolásban részesül.

E. A. Curley, az említett E. 78. utcai ház gépésze január 19-én látta utójára Scheibet, Mrs. J. H. Wyeth, a sofför munkaadójának a felesége pedig a karácsonyi ünnepek után. Januárban az oroszországi Dunaburgban elfogták.

A. Rothsteint, Goldberg nevi betörtörőjével együtt tavaly már letartóztatták volt New Yorkban, de kezeség mellett szabadon bocsátották őket a tárgyalásig. Mindahárman megszöktek, de a rendőrség az ozeánon túl sem hagyta abba az üldözésüket. A két Goldberget áprilisban Ausztriában fogta el Lynch bostoni rendőrfelügyelő, de Rothstein, aki akkor szintén Ausztriában volt, tovább szökött Oroszországba. Lynch tovább üldözte és tegnap Dunaburgban elfogta.

A. Rothsteint, Goldberg nevi betörtörőjével együtt tavaly már letartóztatták volt New Yorkban, de kezeség mellett szabadon bocsátották őket a tárgyalásig. Mindahárman megszöktek, de a rendőrség az ozeánon túl sem hagyta abba az üldözésüket. A két Goldberget áprilisban Ausztriában fogta el Lynch bostoni rendőrfelügyelő, de Rothstein, aki akkor szintén Ausztriában volt, tovább szökött Oroszországba. Lynch tovább üldözte és tegnap Dunaburgban elfogta.

A HÁRMAS SZÖVETSÉG.

Olaszország és a magyar-osztrák monarchia.

Rómából kábelezik: San Giuliana, Olaszország külügyminisztere, az olasz kamarában ma adta elő exposéját.

Elmondta a külügyminiszter, hogy a hármasszövetség áll és virágzik, hogy Olaszország a lehető legbarátságosabb viszonyban van a magyar-osztrák monarchiával, és hogy azzal a legteljesebb egyetértést tartja fenn minden külpolitikai kérdésben.

Igy beszél az olasz külügyminiszter és így szokott beszélni Aehrenthal gróf is. Olaszországban azonban egymásután fogják el az osztrák, Ausztriában az olasz kelmeket, Olaszország az osztrák, a magyar-osztrák monarchia az olasz határt erősíti — szóval tovább a két állam közt a béke.

A HAZUGSÁGOK HÁLÓJÁBAN.

A hitvesgyilkossággal vádolt sofőr ellentmondásai.

Harry A. Scheib, akinek feleségét mintegy tíz nappal ezelőtt öslásban levő hullá gyanúját találták meg egy fürdőházban az E. 78. utca 511. számú házban, tegnap ismét Corrigan tanácsos előtt került kihallgatás végett. Ennek a kihallgatásnak az eredményeképp sem lehet bizonyítékokat találni a sofför bűnösségére és egy tuezat tanu vallomása is csak azt bizonyítja, hogy ahogy emberrel csak beszélt Scheib a feleségről, mindegyiknek mást hazudott felőle.

D. Smith, az E. 78. st., 511. számú háznak watchmanja, aki elsőnek látta a holttestet a fürdőházban, január második felében találkoztott utójára a Scheib házaspárral. Néhány nappal utóbb azt közölte vele Scheib, hogy a felesége egy massachusettsi kórházba ment.

Van New Yorkban is elég közgazdász, vetette közbe Smith. Igaz! — felelte a sofför. — De a feleségemnek a massachusettsi Springfieldben vannak a szülei, és így az odaváló kórházban mégis csak jobb ápolásban részesül.

E. A. Curley, az említett E. 78. utcai ház gépésze január 19-én látta utójára Scheibet, Mrs. J. H. Wyeth, a sofför munkaadójának a felesége pedig a karácsonyi ünnepek után. Januárban az oroszországi Dunaburgban elfogták.

A. Rothsteint, Goldberg nevi betörtörőjével együtt tavaly már letartóztatták volt New Yorkban, de kezeség mellett szabadon bocsátották őket a tárgyalásig. Mindahárman megszöktek, de a rendőrség az ozeánon túl sem hagyta abba az üldözésüket. A két Goldberget áprilisban Ausztriában fogta el Lynch bostoni rendőrfelügyelő, de Rothstein, aki akkor szintén Ausztriában volt, tovább szökött Oroszországba. Lynch tovább üldözte és tegnap Dunaburgban elfogta.

A. Rothsteint, Goldberg nevi betörtörőjével együtt tavaly már letartóztatták volt New Yorkban, de kezeség mellett szabadon bocsátották őket a tárgyalásig. Mindahárman megszöktek, de a rendőrség az ozeánon túl sem hagyta abba az üldözésüket. A két Goldberget áprilisban Ausztriában fogta el Lynch bostoni rendőrfelügyelő, de Rothstein, aki akkor szintén Ausztriában volt, tovább szökött Oroszországba. Lynch tovább üldözte és tegnap Dunaburgban elfogta.

A HÁRMAS SZÖVETSÉG.

Olaszország és a magyar-osztrák monarchia.

Rómából kábelezik: San Giuliana, Olaszország külügyminisztere, az olasz kamarában ma adta elő exposéját.

Elmondta a külügyminiszter, hogy a hármasszövetség áll és virágzik, hogy Olaszország a lehető legbarátságosabb viszonyban van a magyar-osztrák monarchiával, és hogy azzal a legteljesebb egyetértést tartja fenn minden külpolitikai kérdésben.

Igy beszél az olasz külügyminiszter és így szokott beszélni Aehrenthal gróf is. Olaszországban azonban egymásután fogják el az osztrák, Ausztriában az olasz kelmeket, Olaszország az osztrák, a magyar-osztrák monarchia az olasz határt erősíti — szóval tovább a két állam közt a béke.

ELÁSOTT HOLTTEST.

Ujszülött meggyilkolásával vádolt anya.

Hartfordból Conn. táviratozik: F. W. Traver, a Royal Typewriter Co. egyik alkalmazottját letartóztatták tegnap az alatt a vád alatt, hogy vagy részese annak a gyilkosságnak, a melyet a házvezetőnője, Mrs. Sarah H. Mott követett el újszülött gyermekén, vagy legalább is tudott a bűnestről.

Mrs. Mott, akinek a férje New Yorkban él és akinek nyolcz gyermeke van, szombaton gyermekét szült, az újszülöttet megölte és a holttestet Traver házába a pincéjében elásta. Az aszszony, aki most kórházban fekszik, elsőbőben a szülést is tagadta, de az orvosi vizsgálat után bevallotta. Azt azonban, hogy Traver volna a gyermek apja, a legatározottabban tagadta, és a dellen is tiltakozott, hogy Travernek a gyilkosságról és a kis hulla elásásáról tudomása lett volna.

Névtelen levél figyelmeztette a hartfordi rendőrséget az esetre, és tegnap meg is találták a kis holttestet a pincében. Ki az apa és ki volt a bűn elkövetésében ársza: azt semmi szín alatt sem akarja Mott-nak megmondani.

M. Samuel, egy harminczéves elerik, aki anyjával a Grand St. 1417. száma alatt lakott, tegnap az édes anyja szemeláttára, öngyilkos szándékkal, borotvával megsebzett be a nyakába, és életveszélyes sebet ejtett magán.

Samuel ideges volt, és az orvosok azt ajánlották neki, hogy menjen néhány heti pihenésre egy ideg-sanatóriumba. Ő azonban színtelen bozadt a sanatóriumi léttől, és kijelentette, hogy bántézetben senniképp sem kerülgetja magát. Anyja azonban megleg szeretettel rábeszélte őt, és ő látásulog engedett is. Tegnap Amityvillebe akart menni az anyja és a fia, a Rostrand és Atlantic Ave. sarkán, az állomáson Samuel egyszerre csak borotvát rántott elő és keresztül akarta vágni a nyakát. A gégeje fölötti mély sebet ejtett az anyja szemeláttára, és a St. John's Hospitalban kétszázötvenedik a felépítését.

A KOLERA VESZÉDELME.

Ausztria féla behuzrolástól.

Bécsi kábelgramm hozza hírül, hogy Mérey lapjaitán, a magyar-osztrák monarchia római (quirinali) nagykövete, kérdést intézett tegnap az olasz kormányhoz, mi esoda intézkedéseket tettek az Olaszországban, kivált Velencében pusztító kolera terjedésének a megállítására.

Velenczében legalább huszonhárom kolera-ep fordult eddig elő, de hivatalosan nem akarják beismerni. Triszben szigorú intézkedéseket tettek a járvány behuzrolásának megakadályozására. Az Olaszországból érkező utasokat öt napra vesztégar alatt tartják.

Kubik István, az Ördögsgiget áldozata.

Kubik István kassai derék polgár, még decemberben jött ki Amerikába feleségével és két gyermekével, hogy öreg napjait itt élje le, ahol négy leánya van férjhez adva, és mind a négy veje jó módú ember. Öreg korára való tekintettel nem engedték be. Vejei között kettő Hionban, N. Y., kettő Little Fallsban, N. Y., lakó amerikai állampolgár, eleinte hiába próbálták meg mindent apókus kiszabadítására, de J. S. Shermannek, az Egyesült Államok alelnökének a közbenjárására sikerült végre elintézni, hogy az öreg urat és családját beengedték.

Amig azonban ez sikerült! Addig ott szenvedett a Kubik-család az ellis islandi utálatos piszokban, mndorító férgek közt. Begyömöszölték őket is egy tulszofolt terembe, és az ágyaknak nevezett poloskaraktárokon anyai gyötrelmet állottak ki, hogy a rendszeréthez szokott család inkább a pusztta padlóra feküdt éjjelente. Így tett az öreg Kubik István is, és a hideg padlón meghűltte magát. Az Ördögsgigeten csak hordozta magában az influenzát, de hogy kiszabadult: ágyának esett, azóta betegem feküdt, és most meghalt. Négy heti kínzás után engedték őt ki, négy hétig kellett ászetőzni a testét. Hogy ez alatt az idő alatt halálos betegséget szerzett: ki bánja azt Ellis Islandon.

KÉT PÁR IKER.

Ikertestvérek házassága ikermövérékkel.

Austinban, Tex., amint oman jelentik, Leland és Lorand Tabler, két ikertestvér, feleségül vette Alma és Alta Moore ikermövéréket.

Tegnap volt az érdekes házasságkötés, és hogy zavar ne legyen a két pár különböző színű virágdísz használt, különben ugyanis összetévesztették volna őket, anynyira hasonlítanak egymáshoz. A két ikertestvér és a két ikermövér nem fél, hogy nem tudják majd megkülönböztetni egymástól a feleségüket, illetve férjüket — anynyira nem félnek ettől, hogy egymás mellett vettek lakást.

J. Primb, egy hetvenhat éves öreg ember, ötvenöt éves felesége, tizennyolcz éves leányával és tizenöt éves fiával Magyarországból jött a Carpathian, hogy legidősebb fiához, Jacob Prinziez menjenek, aki a pennsylvaniai Potsdamban gazdag bankár. Hozták magukkal egy Galdun Imre nevi szintén magyar fiút, akinek apja, Galdun Mihály, Clevelandban, O., lakik. Ez a kis fiú volt az oka, hogy az egész Prinz-család Ellis Islandra került, és most deportálni akarják őket. A fiú apjának clevelandi ezimát ugyanis nem tudják pontosan, és így a hozzá intézett táviratot nem lehetett neki kézbesíteni.

Jacob Prinz nagysietve eljött Potsdamból New Yorkba, hogy szüleit és testvéreit kíségtse a szenvedésből, de hiába való volt eddig minden törekvés. Kerek ötvenezer dollár készpénz-biztosítást ajánlott föl: nem fogadták el. Fölajánlotta, hogy fizet annak a felöltött személynek, akit a bevándorlási hatóság a fiú mellé rendel, amig az apja jelentkezik: az sen volt elég. Kijelentette, hogy magával viszi a gyermeket Potsdamba és gyermeke gyanánt tartja őt addig, amig Galdun Mihályt föl nem találják: ezt az ajánlatot sem fogadták el.

Hiába az ötvenezer dolláros készpénz-biztosítás, hiába minden emos az utóbbi hetek alatt néhány száz dollárt adott Miss Grahamnak, akinek érdekében most több rokona munkál.

A MILLIOMOS MEGVÁDOLÁSA.

Lillian Graham vallomása Stokes ellen.

Lillian Graham, aki Ethel Conrad-Pomranez nevi barátójával együtt szerdán délután revolvrmenényeletet követelt el W. C. D. Stokes milliomos, a new yorki Ansonia-szálló tulajdonosa ellen, tegnap vallomásra jelentkezett. Elhárította magáról az előre megfontoltság és rosszhiszemőség vádjait, azt mondta, hogy a gazdagság esábitásainak az áldozata, és, hogy egyszerűen a barátójának Stokes elől való megvédése volt a véres eset oka.

Semmit sem akarok — kezdte Miss Graham — elhallgatni. Azt akarom, tudják meg, hogy Stokes tette tönkre az életemet. Én nem akartam őt megölni, de olyan rossz ember, hogy jobb volna, ha nem élné... Amikor szerdán délután a lakásunkra jött, követeltem tőle, hogy vonja vissza azokat a komisz rágalmatokat, amiket rólam és anyámról terjesztett. Egyszer már követeltem ezt tőle a szállójában; de őmét, mert pénzeségségért is kértem tőle, kiböbött. Mag voltam szorulva akkor, s a barátóm küldtem el hozzá, hogy segítsen valamivel, és a barátóm előtt mindenféleképp megrálgalmazott.

Szerda délután — folytatta Lillian Graham — láthatóan kellemtlenül érintette őt, hogy én fogadtam őt, és így nem lehet egyedül Ethel Conrad-dal Zavarban volt, és, hogy épp mondjon valamit, azzal állt elő, adjam vissza neki a levelet. Hangsulyozom, hogy rá nézve őt cent értékű sem volt ezeknek a leveleknek (hiszen egy alkalommal ő maga is mondta ezt, de szerdán mégis kérte azokat, hogy így látogatásait megokolja. Nagyon bántotta őt, hogy engem otthon talált. Durvaskodott velem, amikor pedig rólam való hazudásai visszavonását kértem tőle, brutális lett, és fojtogatni kezdett. Emiatt használtam én a revolvert. Egyszer sem találtam. Stokes erre azonnal kiesavarta a kezemből a fegyvert, és ekkor hívtam segítségül Ethelét, aki azt hitte, hogy Stokes meg akar engem ölni, és ezért lött rá revolverével.

Miss Ethel Conrad-Pomranez nagy vonásokban ugyanigy adta elő az esetet, és a már említett plattsburgi, N. Y., afférjéről is nyilatkozott (hogy tudniillik revolverrel a kezében kényszerített mendemondák visszavonására egy Chas. Miller nevi fiatalembert.) — Azt tettem Plattsburgban — mondta Miss Conrad-Pomranez — amit a helyben minden nem tett volna egy rágalmazóval.

A két leány egyébként előkelő ismerős-körrel dicsekedhetett. Lakásukon a többek közt egyik nyugati állam nagyon gazdag szövetéségi szenátorától is találtak leveleket, amelyekben említesek vannak Miss Grahamnek juttatott pénzküldeményekről.

A BEVÁNDORLÓ

A LEGFÜGGETLENEBB, LEG-JOBBSZERKESZTETT AMERIKAI MAGYAR

NAPILAP

MEGJELEN MINDEN DÉLUTAN HÁROM ÓRAKOR A LEGFRISSEBB HIREKKEL ÉS A LEGVALTOZATOSABB TARTALOMMAL. KAPHATÓ NEW YORKBAN EGY CENTERT MINDEN ÚJSÁGELÁRUSÍTÓNÁL.

A NAGY SZÁM

MELYEN ÁRA HÁROM CENT, TIZENKÉT OLDALRA TERJED ES MELLEKLETE A MAGYAR

SZÉPIRODALOM

GYÖNGYEIT TARTALMAZZA. HANGULATOS KÖLTEMÉNYEK, SZEBBÉL-SZEBB ELBESZÉLÉSEK ÉS SZÓRAKOZTATÓ CZIKKOK SÜRÜ EGYMÁSUTANBAN VÁLTJAK FEL EGYNAST.

NEW YORKBAN

EZ A NAGY SZÁM SZOMBAT DÉLUTAN KAPHATÓ MINDEN ÚJSÁGELÁRUSÍTÓNÁL.

A BEVÁNDORLÓ

NEMCSAK A LEGJOBB, DE A LEGOLCSÓBB MAGYAR NAPI-LAP A VILÁGON. VIDEKRE EGÉSZ ÉVRE, POSTÁN HAZHOZ SZALLITVA EGÉSZ ÉVRE CSAK

3 DOLLÁR

ELŐFIZETÉSI DÍJAK POSTALTVÁNYON VAGY AJÁNLOTT LEVELBEN IGY KÜLDENDŐK:

A BEVÁNDORLÓ

322 E. 72nd STREET

NEW YORK, N. Y.

MINDEN ELŐFIZETŐ, AKI EGY ÉVRE BEKÜLDI AZ ELŐFIZETÉSI DÍJÁT, MEGKAPJA

... INGYEN ...

"A BEVÁNDORLÓ" NAK 1911-RE SZÓLÓ NAGY KÉPES

NAPTÁRÁT

MELY KÉTSZÉTELESEN A LEGTARTALMASABB ÉS LEGÉRTÉKESEBB NAPTÁR.

védkezésre siető házigazdának és feleségének karókkal törték el kezét-lábát.
Abban a bűnesetben pedig, amely Komozán községben történt, egyaránt része van a pálinkának a bujaságnak és az oláhok vérengzési hajlamának.

A véres tragédia így történik: Márk Jakab komozáni oláh legény hosszú időn át benső szerelmi viszonyt folytatott özvegy Dobje Vaszilnéval, akinek mint jubászlény állott a szolgálatában.

Dobjéné már nem volt egészen fiatal, jóval felül a harmincezen, de fölöttébb szép és kíváncsú.
A szerelmek között elhatározott dolog volt, hogy viszonyukat törvényessé tessék, ha sikerül leírni a nyakukról Dobjéné 16 éves leányát.

Ez meg is történt. A leány férjhez ment és a lakodalmon napján nagy pálinkázás volt a Dobjéné házában.

Az ivásban maga a háziasszony vezetett. Részeg fővel aztán — talán csak azért, hogy részeg szerelmest ingerelje — kaczerkodni kezdett a részeg lakodalmas nép legényeivel.
Márk Jakab többször rászólt az asszonynak, hogy hagyjon fel a kaczerkodással, de mikor látta, hogy hasztalan kéri, felkapott egy nagy, kifent kést, háta mögé került az asszonynak és átölelte, úgy belevágta a kést a Dobje Vaszilné hasába, hogy a kés nyelvé bejutott a sebben.

Az asszony meghalt, Márk Jakabot a esendőség letartóztatta. Érdekes, hogy a boncoló orvosok szerint a meggyilkolt oláh asszonynak bámulatosan szép, ideálisan szabályos és szokatlan formás teste volt.

A régi Pest-Buda.

Körülbelül tizenkét éve annak, hogy azt a hatalmas épületömböt, amely Újépület név alatt volt ismeretes, a főváros a katonai kincstáról megvette és szabályozta. Nemsokára ezután az építkezésre is kezdték vették, hogy a mai Szabadság-tér megfelelő szép környezetben találjon helyet. Hogy ehhez az egykori Új-épülethez mi minden emlék fűződik, arról nem szükséges beszélni, mert hiszen még mindenki emlékezik a szabadságharc után lejárásodott időkre s azokra a kivégzésekre, amelyek ennek az épületnek udvarain végbementek.

Mikor annak a gondolata merült föl, hogy Budapest ezt az egykori kaszárnyát megváltja s annak helyén új városrészt emeljen, nem egyszer volt az arról, hogy a katonai kincstár az épület telkéhez nem jogos uton jutott. Beszéltek erről már annak előtte is, úgy hogy 1823-ban az Újépület telkének tulajdonjogát meg is vizsgálták, de a városra nézve minden kedvező eredmény nélkül. Igen valójában, hogy ez az akkor megejtett vizsgálat nagyon fölületes lehetett s az akkor eljáró jogász bizottság nem mert Béccsel újat huzni, minék következtében azt állapította meg, hogy a telkéhez a kincstár jogosan jutott. Vagy hogy a jogtalan elszármazást megállapítani nem lehet. Másikfelől is az elévülés már régen bekövetkezett.

Pedig hát egyes adatok arra engednek következtetni, hogy az Újépületnek 17.807 négyszögölnyi telkét egy lelkiismeretlen és nagyon is hatalmaskodó városbíró játszotta a katonaság kezébe, minden olyan ellenszolgáltatás nélkül, amely a várost megillette volna. Ez a városbíró Hülf Márton Bálint volt, aki Pestváros történetében nagy szerepet játszott s aki a beléje helyezett bizalommal ugyancsak visszaért. Mondani sem kell, hogy ez az ember nem volt magyar.

Bajorországi születésű katonatiszt volt s mikor nyugalmabonult, Pesten telepedett le, hozomány útján szereve meg azokat az ingatlanokat, amelyek függetlenné tették. Schmall föl-

jegyzései szerint ez a Hülf ajánlkozta oda a katonai kincstárnak az Újépület hatalmas telkét, amely azonban akkoriban — 1786 körül — vajmi keveset érhetett és semmiféle szerepet sem játszott. A telek a fallal körülvevő tulajdonképeni Pesttől megkehoztól távol esett, egészségtelen, moosaras vidéken, amelyen Pest külvárosai sem akartak fejlődni, ellentétben a Teréz- és József-udvarokkal. Csakis a katonai kincstárnak juthatott az eszébe, hogy ezen az akkor vad vidéken valamilyen épületet emeljen, esetleg kaszárnya ezéjaira.

Hogy pedig a városbíró ezt a területet a maga jószántából, a tanács és a polgárság megkérdezése nélkül juttathatta katonasághoz, annak magyarázata abban rejlik, hogy túlságosan erőszakos, hatalmaskodó ur volt, aki minden törvényes tényező ellenére is el merészelt járni, körülbelül tudatában annak, hogy Bécs elvégre is neki fog igazat adni, ami később meg is történt.

De igen valószínű, hogy az ő idejében is előfordult, hogy egyes tanácsosok visszaéléseket követtek el, hogy bizonyos pénzekről nem számoltak be s így ezek bünyöségük tudatában az energikus és sok minden komisszágra hajlandó bíróval nem tartották támaszának a kikötést, sejtve, hogy ők hazúgnak a rövidébbet.

Igy történhetett, hogy abban az időben a telek elajándékozása tekintetében az emberek és a hivatalnokok szemet hunytak s az említett óriási terület egy fitying ellenérték nélkül jutott a katonai kincstár tulajdonába. De egyébként sem lehetett nagyobb értéke s a kincstár, ha megvette volna, sem jutott volna tönkre. Dehát a katonaság mindig kapzsi volt, különösen az osztrák, amely nálunk a hárséolás nagy munkáját minden vonalon folytatta, megszerelve annak idején a Vérmezőt is, amelyről szintén azt hiszik, hogy nem törvényesen jutott hozzá.

Ekkoriban II. József császár uralkodott, aki nagy buzgalomban arra is elhatározta magát, hogy Pest érdekében egyet-mást megveszkirozzon. Tette ezt különben azért is, mert összpontosítási törekvéseben belátni volt kénytelen, hogy nem lehet mindent Bécsben összehalmozni s a kormányzás könnyebbé végett egyes hivatalokat Pesten muszáj elhelyezni. Ennek következtében azután kegyeskedett is épületeket emelni s olyan ajándékozások tenni, amik neki egyetlen garasába sem kerültek. Ő volt az, aki azt el is készítette, ha mindjárt nem is teljesen. A pesti és a budai polgárság, amikor azt látta, hogy a munkások raja az említett területen megjelenik és hogy ott több pavilonból álló nagyobb arányú épülettel kezd nyelbeütni, teljesen tájékozatlan volt s még azzal sen jöhett tisztába, hogy az épülettel összefüggésének mi a terve. Egyesek, a kőről azt hitték, hogy beavatottak, azt a hirt terjesztették, hogy rokkantak háza lesz s nyugalmas otthon nyújt s szülőző katonáknak, valamint az elszegényedett polgároknak. Akadtak olyanok, akik abban a hitben éltek, hogy a kegyes felséges ur, aki a jó magyarokat nagyon is elnyomni szándékozott, tulajdonképen kórházat épít, bizonyára azért, hogy Pest és Buda egészségügye jobb egyen. És voltak naiv hívők, akik mindezt elhitték, azokkal a hírekkel együtt, amelyek azt foglalták magukban, hogy Bécs urakodója alapjában véve nagy álmfogházat emelt, amely a jób hazafiak pihenő helye legyen, az-husz esztendőre adva egyiknek-másiknak nem épen barátságos, de zavartalan otthon.

Azt különben, hogy József császárnak mi volt az első terve, még ma sem lehet teljes bizonyossággal leírni s csak az kétségtelen, hogy az épületből elvégre is kaszárnya lett, még pedig olyan, amelynek igen gyászos

emlékei maradtak fönn. Az ormótlan épületömb persze nem valami tüneményes gyorsasággal haladt a befejezés felé s maga a császár sem élhette meg, hogy annak fölszentelési ünnepélyén jelen legyen, vagy hogy képviseltesse fölkezt személyét.

A Neu-Gebäude tehát fölépült s a katonaság abban elfoglalta a maga helyét, hogy részint az épület udvaraiban, részint pedig azon kívül tartsa gyakorlatait. Azok a területek azonban, amelyek ott a vitéz és fényes ezredek használatára állottak, nem voltak elégségesek, minék folytán a katonai kincstár később, 1822-ben, azzal a kérelemmel fordult a városhoz, hogy gyakorlóhelyül nagyobb szántóföldet adjon neki. Persze ekkor már nem akadt olyan bíró, aki ingyen ajándékozott telket s a polgárság is okosabb és ellenállóbb volt, semhogy becsapassa magát, mely tisztelettel meghajolva a katonai kívánások előtt.

Katonáknak tehát holmi esereszerződést kellett kötni a hatóságokkal, amely esereszerződés azt bizonyítja, hogy ebben az időben a Belváros immár jobban kiterjeszkedni kezdett a mai Lipótváros felé és hogy ez a városrészt is fejlődésnek indult. Másikfelől tudjuk is, hogy József császár, aki az Újépületet emelte, már ekkor megvetette a mostani Lipótváros alapját, amennyiben tervet dolgoztatott ki az ott keletkező városrészt számára. Ez volt az oka annak, hogy a Lipótváros, ellentétben a többi külvárossal, egységes és előre megszabott terv szerint épült, ami egyenes utca-akat is jelent. Nos hát ez a fejlődés és a lakosság számának meg növekedése akkor, amikor a katonai kincstárnak nagyobb gyakorlóterre kezdett fájni a foga, az okosnak bizonyult városi tanácsot arra bírta, hogy az Újépület telkének ama részéből, amely a kaszárnya és a Belváros között fekszik, 6517 négyszöglet elessérljen s azt így visszaszeresse. A megkötött szerződés azt foglalta magában, hogy a katonaság az új gyakorlóterert azt a földet adja vissza a városnak, amelyen később a Szechenyi-sétányt létesítették s amelynek elárult volna néhány senyvedő fa alakjában még ma is megvan, a Szabadság-tér s a Nagykorona-, Sas- és Bálvány-utca között.

Mikor a város ezt az eredményt elérte s az Újépület déli része előtt térhez jutott, sok minden terv fölmerült, hogy azzal mit tegyenek. Ha akkoriban nem lett volna mindenféle igen sok telék és ha az építési örvény még garázdálkodott volna, mint hatvan évvel később, az esetben azt a kis szabad teret is beépítették volna. De mert mindelőfelé sok volt a hely és mert a főváros fejlődése akkoriban nem is arra terelődött, egyszerűen megmaradt térnek, még pedig piszkos, moosaras, elhagyott térnek, ahova ékeik idején még a bátrak sem igen tévedtek, ha mindjárt alaposan be voltak is nyakalva. Nem is igen kereste föl azt az elég hosszán elnyúló, de keskeny teret más, mint az a néhány fehérszemély, aki a vasárnap délutánt még szabad idejét arra használta, hogy ott sétálgatva kössön ismeretséget a vitéz hadfiakkal. Az igaz ugyan, hogy az első időben az ilyen kisérletezés ellen a hatóság néhányszor fölszólt, de azért nagyobb eredményt nem ért el, mert a katonaság meg úgy gondolkozott, hogy épen nem árt, ha a szerelmeknek akaró eselédleányzó ott olykor-olykor szórakoztatják a fia-teleket, akikről nem lehet kívánni, hogy aszkéta élet éljenek.

Mulásával az időnek és terjedésével a Lipótvárosnak, az arra felé lakó erkölcsös polgárok részé megütözni kezdett azon, hogy a katonák a fehérszemélyekkel karöltve, sőt ölelkezve sétálgatnak. Úgy vélték, hogy gyermekekre az efajta látványosságok nem lehetnek valami kíváló hatással s azon kezdtek gondolkodni, hogy azt a területet

NE TARTSA

FEKTESSE PÉNZET BIZONYTALAN ÉRTÉKŰ FÜLDEKBE, KÉTES ALAPU ZUGBANKOKBA, FUTÓBANKÁROK KEZÉBE.

SZEME ELŐTT, HOGY A U. S. TELEPHONE HERALD CO. ÉRTÉKPAPÍRJAINAK TULAJDONOSAI AZ ELMULT ÉVBEN NÉVLEG MEGTÖRSZÖRÖZTÉK BEFEKTETETT TÖKÉJÜKET. VEGYE A U. S. TELEPHONE HERALD (TELEFON HIRMONDÓ)

ÖT MILLIÓ DOLLÁR

FELEMELT ALAPTÖKÉVEL BÍRÓ TÁRSASÁG EREDETI ÉRTÉKPAPÍRJAIT. — EZEN ELSŐRANGU TÖKEBEFEKTETÉSÉRŐL MAGYARUL IS MINDEN FELVILÁGOSÍTÁST MEGKAP, HA KIVÁNJÁ ÉS IR:

Fiscal Agency

U. S. Telephone Herald Co.

110 W. 34th STREET - - NEW YORK CITY

megis csak be kellene építeni. De hát ez a kaszárnya tűzbiztonságára való tekintetből nem volt lehetséges. A nyárspolgárok fölfogásában különben nem is osztóztott mindenki, de különösen nem gróf Szechenyi István, aki sok mindenre kiterjesztette a figyelmét s aki Pest szépítése ezéjából is megtegte a magáét.

Szechenyi a hadsereg és a polgárság női része között történő barátságos érintkezést úgy látta, hogy megengedhetőnek tartotta s 1845-ben azt a tervet vetette föl, hogy az emlegetett szabad területen, amely hol poros, hol sáros, de minden időben egészségtelen volt, sétányt kell létesíteni. Az ötlet valami nagy lelkesedést nem keltett s a hatóság, amely minden fölölegesnek látszó kiadástól irtózott, mit sem akart áldozni arra, hogy Pestnek kertje legyen, amelyen olykor-olykor a katonabanda is szórakoztassa a jobb levegő után vágyakozó polgárságot. A tanács semmit sem tartott hiábavalóbbnak, mint fás, árnyas helyekről gondoskodni s a pénzt ilyen haszontalanágra költeni. Egyszóval majdnem egy okoskodott, mint a későbbi tanácsok is tették, sőt amint a mostani is teszi.

Gróf Szechenyi István persze nem volt az az ember, aki egy kis akadálytól visszaradjon s aki a balga hatóság eszejárása előtt meghajoljon. És mikor azt látta, hogy a nagyfejűekkel nem lehet boldogulni, azokhoz az érdekeit lipótvárosi háztulajdonosokhoz fordult, akikről föltehetette, hogy egy sétányt elönyét be fogják látni s akik azzal is tisztába jönnék, hogy a házak ott, ahol gondoskodott és nem elhagyott területek vannak, csak nyervehetnek értékükben. Ezekkel tehát egy magánegyesület alkotott, amely egyesületnek az volt a célja, hogy a kaszárnya előtt kertet csináljanak, amely üdülőhely legyen. A hatóság, mikor látta, hogy a mulatság pénzébe nem kerül s mikor arról is meggyőződést szerzett, hogy a terv ellen a nádor-nak sines kifogása, azt mondta, hogy az urak azt tegyék, ami nekik tetszik. Ami a katonaságot illeti, annak szintén volt annyiféle esze, hogy a sétányt megcsinálást szívesen fogadta, ha másért nem azért, mert azt remélte, hogy a katonák között a tifusz így ritkábban fog föllégni.

Annak a társulatnak, amely megalakult, Pesti Szechenyi sétány-társulat volt a neve. A pénz-tárba egyesek több száz koronát befizettek, azonkívül az alapítótagok járándósága is emelte az összegyűlt összeget, amelyből a befektetés mihamar megtörtént. Az első fát 1846-ban gróf Szechenyi Istvánné, Seillern-Aspang Krezeszenzia grófnő ültette, nem kis derűtségére a publikumnak,

amely nem volt képes megérteni, hogy mi az ördögért kell fákat ültetni, amikor azok a világ teremtése óta maguktól keltek ki s minden társulati üztökölcs nélkül is magasra nőttek.

Az ötvenes években ez a sétány már nagyban virágzott, úgy hogy szinte dívat volt odajárni. De a szükség is rábírta a közelben lakókat, mert a távol eső Oreczy-kerten és a Városligetben kívül ilyen hely nem állt rendelkezésükre. Némely délután is este hangversenyek voltak, részint jótékony ezétra, részint a sétány alappjára. A közönség ilyenkor a kioszkban talált helyet, ahol kávéval kívül fagylatot is lehetett kapni. Dehát ez a szép kor nem sokáig tartott, mert néhány esztendő múlva a szakácsok, a szobaleányok és a mindenesek szállták meg a teret megelégedve hangverseny helyett a hadsereg tagjainak meleg érdeklődésével s egy kis udvarlással.

A hatóság, amikor ezt a területet a sétány-társulatnak átadta, óvatosan kikötötte volt, hogy ha a sétányt jövedelmözővé válik, vagyis ha annak fontátása nem fog pénzbe kerülni, akkor az alapítók azt az épületekkel együtt Pest városának adják vissza minden kártalanítási kötelezettség nélkül. Ez a hatóság addig, amíg minden rendbe jött, mit sem törődött a kerttel, de később, mikor a viszonyok javultak s amikor Pest immár egész szépségével kezdett kibontakozni a piszkosból s az elhagyatottságból, úgy vélte, hogy elérkezett az ideje annak, hogy birtokába vegye. Ez az idő 1867-ben következett be, amikor a számadatokat megejtették és az amikor az sült ki, hogy a sétányt a kioszkért fizetett bérből majdnem 200 forint vesz be. 1870-ben tehát Budapest vette át az uralmat, ha mindjárt nem valami nagy eredményrel is. Hiszen még igen sokan emlékeznek arra, hogy ettől kezdve a sétányt napjai alkonyulni kezdtek s azt a esősélek szállta meg, fűven ott olykor-olykor éjjeli tanút is.

Hogy manapság milyen állapotban van ez a sétány, már igen kevesen tudják, mert hiszen az utjabban idekerültek vagy az itt felnöttek fiatalabb része arról a néhány fáról, amely ott meghúzódik, sok mindenre következtethet, csak arra nem, hogy néhány évtizeddel ezelőtt ott olyan park-főle volt, amelyet némelyek a város egyik szépségének néztek s amelyre még büszkélkedtek is.

Azt pedig vajmi kevesen tudják, hogy mely időben, mily körülmények között létesült ott a sétány, amelynek kezdeményezője senki más nem volt, mint a legnagyobb magyar, akinek ezer és ezer nagyszabású terve mellett még egy ilyen kis tervcske is megért.

A BEVÁNDORLÓ

A BEVÁNDORLÓ

A magyar bevándorlók és az amerikai magyarok érdekeinek szentelt napilap.

Megjelen: Vasnapot kivéve minden délután.

Főszerkesztő: SINGER MIHALY. Szerkesztőség és kiadóhivatal: 222 EAST 72nd ST., NEW YORK.

FIKCIÓDOK: Pittsburg, Pa., Gary, Ind., Passaic, N. J., Philadelphia, Pa., Cleveland, O.

ELŐFIZETÉSI FELTÉTELEK: New York város és Canada... egyszéves ára \$6.-

Registered as second-class matter January 3, 1905, at the Post Office at New York, N. Y., under the act of Congress of March 3, 1879.

THE IMMIGRANT

A Daily devoted to the interests of immigrants from Hungary and of Hungarian Americans.

Issued Every afternoon Sundays excepted.

Published by the Immigrant Publishing Co., Inc. MICHAEL SINGER Pres. & Treas. B. Fink Secretary.

BRANCH OFFICES: Pittsburg, Pa., Gary, Ind., Passaic, N. J., Philadelphia, Pa., Cleveland, O.

SUBSCRIPTION RATES: For New York City and Canada, 1 year \$6.-

Entered as second-class matter January 3, 1905, at the Post Office at New York, N. Y., under the act of Congress of March 3, 1879.

A HÉT KRÓNIKÁJA.

MAGYARORSZÁGI KRÓNKA. A MUNKA VILÁGA.

Kelemen Samu beszéde. — Az iskola a parlamentben. — A fehér waffenrokk. — A hadvezetőség reformál.

A magyar képviselőház május 28-iki ülése — innét a távolból tárgyilagossá és szinte történetiről szemekkel lehet látni — valóságos történelmi nevezetességgé vált.

Az a beszéd, amelyről fentebb volt szó, az iskolai felekezeti egyesületekkel foglalkozott. Persze gyilkos kritikával. De mind-egyik felekezeti egyesülettel szemben gyilkos kritikával.

Kedden fog az Ohio állambeli Toledóban megnyílni az amerikai magyarság egyik leghatalmasabb szervezetének, a bridgeporti szövetség mellett legtekintélyesebb szervezetének, a Verhovay Egyetnek konvencziója.

Tízézer ember küldi Toledoba a delegátusait, akik az egylet vezetőitől számon fogják kérni a mulat s akik keresni fogják az utat, mely a jövőben az egyletnek még szebbévirágztatásához s ennek bevezetéséhez a belső összhang helyreállításához fog vezetni.

A Verhovay Egyetlet az utolsó években belvíharok dúltak. Szmélyi kérdések nyomultak az előtérbe, s hátráltatták az egyletnek haladását, egészségét, fejlődését. És a belviszályok közepette az volt a legsajnálatosabb, hogy azok, akik az egylet kormányrudját fogták a kezükben, több súlyt fektettek a személyekre és kevesebbet az egyletre.

A Bevándorló, melynek csak annyiban van köze a Verhovay Egylethez, hogy mint magyar újság szemmel tartozik kísérni minden magyar mozgalmat és megvédeni köteles, már amennyire képes, minden Amerikába vetődött magyar embernek veszélyeztetett érdekét, a Bevándorló a Verhovay Egylettel szemben is teljesítette kötelességét azzal a becstelenséggel, mellyel tekinteteket nem ismerő ösztönöséggel, mely ezt a lapot mindig előnyösen jellemezte s mely egyik kiemelkedő tulajdonsága fog maradni mindvégig. S mivel a Bevándorló a tagok érdekét védte meg a megbízhatóság fel nem ismerő s ezzel részben visszaelő egyes tisztviselőkkel szemben, olybá akarták feltüntetni ezt a lapot, mintha csak nekik éle az egylet ellen fordulna. Jól tudják az egyleti tagok, hogy ez nem igaz, amint hogy nem lehet igaz az, hogy a magyar nemzet ellen foglal állást az a lap, mely például Khuen-Hédervary magyar miniszterelnöknek egy-egy nemzetellenes intézkedése ellen emeli fel szavát. Ez nemcsak joga egy lapnak, hanem kötelessége, s az az újság, mely ebbeli kötelességének teljesítését bármi néven neveződés okból elmulasztja, az lehet öreg és legőregebb, nagy és legnagyobb újság, de hivatásával visszaél, elveszti a létjogosultságát.

Bennünket soha más érdek, mint a kötelességtudás, a Verhovay Egyletnek nem fűzött. Ez az érdek van azonban annyira meleg, hogy ezt sem rágalommal, sem féremagyarázásokkal lehúzni nem lehet.

S most, hogy konvenczióját ült meg az egylet s hogy hosszú időre ismét határozni fognak az egylet sorsá felett, mi kötelességünkhez híven ismét kifejezést adunk meglehetősen érdeklődésünknek, a mikor mindenekelőtt arra hívjuk fel a delegátusok figyelmét, hogy véget kell, hogy vessenek az egyletben az önkényuralomnak, hogy ha csak azt nem akarják, hogy darabokra hulljon. Tízezer dolgos ember és e tízezer dolgos ember feleségei és gyermekei az egyletbe vetették bizalmukat és reményüket arra az esetre, ha betegség vagy más sors csapása éri őket. S azt a hajót, mely tízezer embert visz magával, nem lehet, nem szabad oly kormányosra bízni, akit nem az utasainak biztonsága lelkesít, hanem egyedül az önkény, a szélszély, a zsarnokoskodni akarás irányít.

Mi ebben az ünnepélyes pillanatban nem akarunk vádat emelni senki ellen. A konvenczió megjelölő delegátusok mindegyike ismeri az eseményeket, melyek az utolsó konvencziótól egészen a mai napig a Verhovay Egylettel történtek. Ne szavakat, hanem azokat az eseményeket tartásuk magukra nézve irányadóknak minden elhatározásukban. Ne tőrjünk el, hogy bárki is rövidséget szenvedjen. Ne tőrjünk el, hogy egy-egy tagok bármilyen oknál fogva is belviszályokat idézzenek elő, de viszont ne tőrjünk el az sem, hogy egy-egy főtisztviselő a tagok urának és parancsolójának tekinthesse magát.

Osszanak igazságot. Akkor helyre fog állni a béke, visszatér a megrendült bizalom s a Verhovay Egylet háborítatlanul fogja folytatni nemes munkáját. Ebben a munkában a Bevándorló szívesen fogja támogatni az egyletet a jövőben is azzal az önzetlenséggel, a melylyel megtette ezt a multban.

SINGER MIHALY.

A szépen felépített vád téglái az ügyvédek, a mult héten ennek a vádpületnek egy egész fala omlott le egyszerre és oly ügytelennül, hogy egyuttal leütötte Otis generális is. Vegyi kísérletek alapján bebizonyult, hogy azon dinamit-fajta robbanása tüzet nem csinál, már pedig az ott alkalmazottak állítása szerint a robbanás a gázkatlanban következett be és természetesen rögtön tizet fogott. A detektíviroda bölesei szerint a pokolgép az épületben volt, t. i. oly helyen, ahol sem tüzveszély nem volt, sem pedig a robbanás által tüzveszély nem keletkezhetett.

De mi van a filemillel? Egy időben, amikor ezt megállapították, megállapították azt is, hogy Otis generális tulajdonosa egy személynél a konzervatív irányzatú republikánus Times-nek és a demokratá párti Herald-nak. Tehát: ha jobbra üt, neki fityüül, ha balra üt, neki fityüül, nem annyira a filemille, mint inkább az egy betűvel odébb kezdődő — graft.

A pékek harezot vivnak — a kenyérfért. Szomoró iróniája a sorsnak. S ebben a harezban egy szerény kérésük van a nagy közönséghez: vásároljon csak olyan kenyeret, amelyiken Label van, a melyiket szervezett munkások készítettek. Ennél szerényebb kérést igazán nem lehet kívánni és ezt a kérést megtagadni igazán embertelenség volna.

A Mannlicher-gegyver postását, a golyót, a németek két babnak keresztelték el. És hozzátették sokszor, hogy a két babbal sem jóllakni, sem pedig társadalmi forrongásokat elintézni nem lehet. Ezt tapasztalhatta most a francia kormány a champagnei vizezellérek mozgalmánál. A katonaság pillanatnyilag elnyomta a lázongást, a nép e tulor elől meghátrált, de jól nem lakott. A kormány tanulhatta, hogy két babbal nem lehet jóllakni, a vizezellérek pedig, hogy az önmagukkal és két pillanatnyi forrongással meg lehet nyerni, de még inkább el lehet veszíteni. Győzelmeket kívívni és megtartani, ahhoz farszót és kitartó szervezkedés kell.

A vizezellérek harezánál nem kell attól tartanom, hogy esetleg olyan pezsgőt fogok inni, amelyet sztrájkőrök készítettek, hogy pezsgő és én, az olyan két fogalom, amely soha egy napon találkoznai nem fog...

Leavenworthban, Kas., meghalt tegnap Mrs. Carrie Nation, aki — amint ismeretes — nagyon drasztikus módon harcolt az alkohol ellen. Fejzével a kezében járta be a koresmákat, összevagdosta a koresmai székeket és asztalokat, úgy akarta egymaga lehetetlenné tenni az italnért. Paralizisban, hűdéses butaságban fejezte be életét.

Carrie Nation, akinek Moora volt a leánykori neve, 1846-ban született Kentuckyban. Korán ment férjhez, s a férje nagyon iszákos volt. Ez érlette meg benne, hogy harezot fog folytatni a koresmák ellen. Övezsége jutott, Kansasba ment át, és ott a felesége lett a temperance-eszmének hódoló David Nation-né. Wichitaiban, 1900. decemberben volt az első olyan szereplése, amelyben fejzével kezében kezdett dolgozni egy koresmában. Néhány napi fogságot kapott, de azért több más államban is elment fejezte-expedicióra. New Yorkban is szerepelt és az alkohol ellen való harczban apró kis emlektárgyak árusításával — jól megszede magát az apostolnól.

Megint Berger. Benyújtani készül egy törvényjavaslatot, mely szerint a munkások rokkant- és balesetbiztosítás adassék — miként a kizsolt katonák — Ezekről gondoskodik az állam, hogy igeis helyes a felekezetre való osztás, egyszerre fölvetni kezdett a liberalizmus, vége lett minden néven neveződő pártfeleletnek, minden pártból kiabálva dugta ki a fejét a reakció, és szinte félve hallgattott a kisebbség, a liberalizmus lefogott táborra.

Ez az: meg kell vakarni egy kicsit ezt a magyar politikust, ott van a felháni alatt az ügyesen alkalmazkodóan bemasszírozott feketesség. És a Kossuth Lajos elveit szeméretlen egészírel használó párt feketélik legjobban. Az undor ódáját kellene erőltet megírni...

Feketeség tehát bőven van a magyarokról elnevezett országban, de nem kell félni, lesz nekik a fehérség is. Bécsben, miután a fuvérerek esakójára lófarakt adtak, és (1912-ben) a lovasság karabélyaira pangantott az ártatlanság színébe lett szerelmes a Ferenz Ferdinánd trónörökös fitty-szava szerint tánczó hadvezetőség, és elhatározta, hogy fehér ünneplő kabátlat látja el a katonaságot. Miért? Ne is tréfásan feleljünk: azért, hogy legyen a katonának mit pucolnia. Hány millióról van szó? Akárhányról. Amnyiről nem lehet szó, hogy a kezét-és-kolom-magyar-kormány ne száltsa a pénzt. És majd Kossuth Ferenz, ő felsége leghevíbb ellenlénekének generálisra nem száltsítja!

Mi a fehér waffenrokk "komoly" és bevallott célja? A parádé. Hiszen méltóztattak is.

mi a fehér waffenrokk "komoly" és bevallott célja? A parádé. Hiszen méltóztattak is.

mi a fehér waffenrokk "komoly" és bevallott célja? A parádé. Hiszen méltóztattak is.

mi a fehér waffenrokk "komoly" és bevallott célja? A parádé. Hiszen méltóztattak is.

mi a fehér waffenrokk "komoly" és bevallott célja? A parádé. Hiszen méltóztattak is.

mi a fehér waffenrokk "komoly" és bevallott célja? A parádé. Hiszen méltóztattak is.

mi a fehér waffenrokk "komoly" és bevallott célja? A parádé. Hiszen méltóztattak is.

mi a fehér waffenrokk "komoly" és bevallott célja? A parádé. Hiszen méltóztattak is.

mi a fehér waffenrokk "komoly" és bevallott célja? A parádé. Hiszen méltóztattak is.

mi a fehér waffenrokk "komoly" és bevallott célja? A parádé. Hiszen méltóztattak is.

mi a fehér waffenrokk "komoly" és bevallott célja? A parádé. Hiszen méltóztattak is.

mi a fehér waffenrokk "komoly" és bevallott célja? A parádé. Hiszen méltóztattak is.

mi a fehér waffenrokk "komoly" és bevallott célja? A parádé. Hiszen méltóztattak is.

mi a fehér waffenrokk "komoly" és bevallott célja? A parádé. Hiszen méltóztattak is.

mi a fehér waffenrokk "komoly" és bevallott célja? A parádé. Hiszen méltóztattak is.

VÉRÉS SZTRÁJK.

Szabómunkások csatája Clevelandban.

Clevelandban O. — amint már röviden jelentettük — kitört a szabómunkások sztrájkja, és a H. Black Co. üzlete előtt ma délelőtt véres zavargás volt a sztrájkba állt munkások és a rendőrök között.

Egy sztrájkolót a rendőrgolyó megölt, egy rendőrt megszurkáltak, és valami husz munkást, férfiakat, nőket és gyermekeket, megsebesítettek. Egy B. Aquino nevű szabót letartóztattak.

A REPÜLÉS AKADÁLYA.

A páris-római-turini repülőverseny.

Rómából jelenti egy kábelgramm, hogy a páris-római-turini repülőverseny utolsó (rómaturini) része nem kerülhet döntés alá a rossz idő miatt. Beaumont és Garros aviatikusok a kedvezőtlen időjárás miatt lemondtak tervükről, hogy ma repülnek át aeroplánjukon az Appeninnek fölött. A német Frey fontoskodott, hogy ő felszáll, de a hatalmas szél és eső őt is lekergette.

HAZULRÓL.

A haragos Jelovsek. Siófok. A siófoki fürdőigazgatóság az idén, tavasz elején, körlevelet küldött a magyarországi orvosoknak, hogy felhívja figyelmüket Siófokra. Elküldték a körlevelet az ország minden tájékára, természetesen Horvátországba is, ahol az orvosok, kik a maga izlése és jóindulata szerint tudomásul vette, vagy nem vette tudomásul a körlevél tartalmát. Akadt azonban a zágrábi doktorok között egy bizonyos dr. Jelovsek Vladimir nevű, aki jónak látta ezt az alkalmat arra, hogy felháborodással küldje vissza a körlevelet a fürdőigazgatóságnak, sőt a küldeményhez még egy levelet is csatolt, amelyből szinte kiördült a magyargyűlölet és az azon való felháborodás, hogy egy magyar fürdő igazgatósága ő hozzá mert fordulni. A jeles doktor toporzékolva emlegeti, hogy mernek neki magyar nyelven írni, ahelyett, hogy horvátul, vagy valamely más kulturnyelven levelezniük vele. Mert Jelovsek doktornak a horvát nyelv kulturnyelve, de a magyar nem az. Reméljük, hogy a zágrábi doktor egyéb diagnózisában megbízhatóbb, mint abban, amelyet ezuttal a horvát nyelvről megállapított, amikor azt kulturnyelvnek ismerte fel. A Jelovsek doktor haragja, tulzott mérgeledése különben olyan fehéült idegállapotrú vall, amelynek a Balaton lágy hullámvérese határozottan jót tehetne.

HAZULRÓL.

A haragos Jelovsek. Siófok. A siófoki fürdőigazgatóság az idén, tavasz elején, körlevelet küldött a magyarországi orvosoknak, hogy felhívja figyelmüket Siófokra. Elküldték a körlevelet az ország minden tájékára, természetesen Horvátországba is, ahol az orvosok, kik a maga izlése és jóindulata szerint tudomásul vette, vagy nem vette tudomásul a körlevél tartalmát. Akadt azonban a zágrábi doktorok között egy bizonyos dr. Jelovsek Vladimir nevű, aki jónak látta ezt az alkalmat arra, hogy felháborodással küldje vissza a körlevelet a fürdőigazgatóságnak, sőt a küldeményhez még egy levelet is csatolt, amelyből szinte kiördült a magyargyűlölet és az azon való felháborodás, hogy egy magyar fürdő igazgatósága ő hozzá mert fordulni. A jeles doktor toporzékolva emlegeti, hogy mernek neki magyar nyelven írni, ahelyett, hogy horvátul, vagy valamely más kulturnyelven levelezniük vele. Mert Jelovsek doktornak a horvát nyelv kulturnyelve, de a magyar nem az. Reméljük, hogy a zágrábi doktor egyéb diagnózisában megbízhatóbb, mint abban, amelyet ezuttal a horvát nyelvről megállapított, amikor azt kulturnyelvnek ismerte fel. A Jelovsek doktor haragja, tulzott mérgeledése különben olyan fehéült idegállapotrú vall, amelynek a Balaton lágy hullámvérese határozottan jót tehetne.

A haragos Jelovsek. Siófok. A siófoki fürdőigazgatóság az idén, tavasz elején, körlevelet küldött a magyarországi orvosoknak, hogy felhívja figyelmüket Siófokra. Elküldték a körlevelet az ország minden tájékára, természetesen Horvátországba is, ahol az orvosok, kik a maga izlése és jóindulata szerint tudomásul vette, vagy nem vette tudomásul a körlevél tartalmát. Akadt azonban a zágrábi doktorok között egy bizonyos dr. Jelovsek Vladimir nevű, aki jónak látta ezt az alkalmat arra, hogy felháborodással küldje vissza a körlevelet a fürdőigazgatóságnak, sőt a küldeményhez még egy levelet is csatolt, amelyből szinte kiördült a magyargyűlölet és az azon való felháborodás, hogy egy magyar fürdő igazgatósága ő hozzá mert fordulni. A jeles doktor toporzékolva emlegeti, hogy mernek neki magyar nyelven írni, ahelyett, hogy horvátul, vagy valamely más kulturnyelven levelezniük vele. Mert Jelovsek doktornak a horvát nyelv kulturnyelve, de a magyar nem az. Reméljük, hogy a zágrábi doktor egyéb diagnózisában megbízhatóbb, mint abban, amelyet ezuttal a horvát nyelvről megállapított, amikor azt kulturnyelvnek ismerte fel. A Jelovsek doktor haragja, tulzott mérgeledése különben olyan fehéült idegállapotrú vall, amelynek a Balaton lágy hullámvérese határozottan jót tehetne.

A haragos Jelovsek. Siófok. A siófoki fürdőigazgatóság az idén, tavasz elején, körlevelet küldött a magyarországi orvosoknak, hogy felhívja figyelmüket Siófokra. Elküldték a körlevelet az ország minden tájékára, természetesen Horvátországba is, ahol az orvosok, kik a maga izlése és jóindulata szerint tudomásul vette, vagy nem vette tudomásul a körlevél tartalmát. Akadt azonban a zágrábi doktorok között egy bizonyos dr. Jelovsek Vladimir nevű, aki jónak látta ezt az alkalmat arra, hogy felháborodással küldje vissza a körlevelet a fürdőigazgatóságnak, sőt a küldeményhez még egy levelet is csatolt, amelyből szinte kiördült a magyargyűlölet és az azon való felháborodás, hogy egy magyar fürdő igazgatósága ő hozzá mert fordulni. A jeles doktor toporzékolva emlegeti, hogy mernek neki magyar nyelven írni, ahelyett, hogy horvátul, vagy valamely más kulturnyelven levelezniük vele. Mert Jelovsek doktornak a horvát nyelv kulturnyelve, de a magyar nem az. Reméljük, hogy a zágrábi doktor egyéb diagnózisában megbízhatóbb, mint abban, amelyet ezuttal a horvát nyelvről megállapított, amikor azt kulturnyelvnek ismerte fel. A Jelovsek doktor haragja, tulzott mérgeledése különben olyan fehéült idegállapotrú vall, amelynek a Balaton lágy hullámvérese határozottan jót tehetne.

A haragos Jelovsek. Siófok. A siófoki fürdőigazgatóság az idén, tavasz elején, körlevelet küldött a magyarországi orvosoknak, hogy felhívja figyelmüket Siófokra. Elküldték a körlevelet az ország minden tájékára, természetesen Horvátországba is, ahol az orvosok, kik a maga izlése és jóindulata szerint tudomásul vette, vagy nem vette tudomásul a körlevél tartalmát. Akadt azonban a zágrábi doktorok között egy bizonyos dr. Jelovsek Vladimir nevű, aki jónak látta ezt az alkalmat arra, hogy felháborodással küldje vissza a körlevelet a fürdőigazgatóságnak, sőt a küldeményhez még egy levelet is csatolt, amelyből szinte kiördült a magyargyűlölet és az azon való felháborodás, hogy egy magyar fürdő igazgatósága ő hozzá mert fordulni. A jeles doktor toporzékolva emlegeti, hogy mernek neki magyar nyelven írni, ahelyett, hogy horvátul, vagy valamely más kulturnyelven levelezniük vele. Mert Jelovsek doktornak a horvát nyelv kulturnyelve, de a magyar nem az. Reméljük, hogy a zágrábi doktor egyéb diagnózisában megbízhatóbb, mint abban, amelyet ezuttal a horvát nyelvről megállapított, amikor azt kulturnyelvnek ismerte fel. A Jelovsek doktor haragja, tulzott mérgeledése különben olyan fehéült idegállapotrú vall, amelynek a Balaton lágy hullámvérese határozottan jót tehetne.

A haragos Jelovsek. Siófok. A siófoki fürdőigazgatóság az idén, tavasz elején, körlevelet küldött a magyarországi orvosoknak, hogy felhívja figyelmüket Siófokra. Elküldték a körlevelet az ország minden tájékára, természetesen Horvátországba is, ahol az orvosok, kik a maga izlése és jóindulata szerint tudomásul vette, vagy nem vette tudomásul a körlevél tartalmát. Akadt azonban a zágrábi doktorok között egy bizonyos dr. Jelovsek Vladimir nevű, aki jónak látta ezt az alkalmat arra, hogy felháborodással küldje vissza a körlevelet a fürdőigazgatóságnak, sőt a küldeményhez még egy levelet is csatolt, amelyből szinte kiördült a magyargyűlölet és az azon való felháborodás, hogy egy magyar fürdő igazgatósága ő hozzá mert fordulni. A jeles doktor toporzékolva emlegeti, hogy mernek neki magyar nyelven írni, ahelyett, hogy horvátul, vagy valamely más kulturnyelven levelezniük vele. Mert Jelovsek doktornak a horvát nyelv kulturnyelve, de a magyar nem az. Reméljük, hogy a zágrábi doktor egyéb diagnózisában megbízhatóbb, mint abban, amelyet ezuttal a horvát nyelvről megállapított, amikor azt kulturnyelvnek ismerte fel. A Jelovsek doktor haragja, tulzott mérgeledése különben olyan fehéült idegállapotrú vall, amelynek a Balaton lágy hullámvérese határozottan jót tehetne.

A haragos Jelovsek. Siófok. A siófoki fürdőigazgatóság az idén, tavasz elején, körlevelet küldött a magyarországi orvosoknak, hogy felhívja figyelmüket Siófokra. Elküldték a körlevelet az ország minden tájékára, természetesen Horvátországba is, ahol az orvosok, kik a maga izlése és jóindulata szerint tudomásul vette, vagy nem vette tudomásul a körlevél tartalmát. Akadt azonban a zágrábi doktorok között egy bizonyos dr. Jelovsek Vladimir nevű, aki jónak látta ezt az alkalmat arra, hogy felháborodással küldje vissza a körlevelet a fürdőigazgatóságnak, sőt a küldeményhez még egy levelet is csatolt, amelyből szinte kiördült a magyargyűlölet és az azon való felháborodás, hogy egy magyar fürdő igazgatósága ő hozzá mert fordulni. A jeles doktor toporzékolva emlegeti, hogy mernek neki magyar nyelven írni, ahelyett, hogy horvátul, vagy valamely más kulturnyelven levelezniük vele. Mert Jelovsek doktornak a horvát nyelv kulturnyelve, de a magyar nem az. Reméljük, hogy a zágrábi doktor egyéb diagnózisában megbízhatóbb, mint abban, amelyet ezuttal a horvát nyelvről megállapított, amikor azt kulturnyelvnek ismerte fel. A Jelovsek doktor haragja, tulzott mérgeledése különben olyan fehéült idegállapotrú vall, amelynek a Balaton lágy hullámvérese határozottan jót tehetne.

A haragos Jelovsek. Siófok. A siófoki fürdőigazgatóság az idén, tavasz elején, körlevelet küldött a magyarországi orvosoknak, hogy felhívja figyelmüket Siófokra. Elküldték a körlevelet az ország minden tájékára, természetesen Horvátországba is, ahol az orvosok, kik a maga izlése és jóindulata szerint tudomásul vette, vagy nem vette tudomásul a körlevél tartalmát. Akadt azonban a zágrábi doktorok között egy bizonyos dr. Jelovsek Vladimir nevű, aki jónak látta ezt az alkalmat arra, hogy felháborodással küldje vissza a körlevelet a fürdőigazgatóságnak, sőt a küldeményhez még egy levelet is csatolt, amelyből szinte kiördült a magyargyűlölet és az azon való felháborodás, hogy egy magyar fürdő igazgatósága ő hozzá mert fordulni. A jeles doktor toporzékolva emlegeti, hogy mernek neki magyar nyelven írni, ahelyett, hogy horvátul, vagy valamely más kulturnyelven levelezniük vele. Mert Jelovsek doktornak a horvát nyelv kulturnyelve, de a magyar nem az. Reméljük, hogy a zágrábi doktor egyéb diagnózisában megbízhatóbb, mint abban, amelyet ezuttal a horvát nyelvről megállapított, amikor azt kulturnyelvnek ismerte fel. A Jelovsek doktor haragja, tulzott mérgeledése különben olyan fehéült idegállapotrú vall, amelynek a Balaton lágy hullámvérese határozottan jót tehetne.

A haragos Jelovsek. Siófok. A siófoki fürdőigazgatóság az idén, tavasz elején, körlevelet küldött a magyarországi orvosoknak, hogy felhívja figyelmüket Siófokra. Elküldték a körlevelet az ország minden tájékára, természetesen Horvátországba is, ahol az orvosok, kik a maga izlése és jóindulata szerint tudomásul vette, vagy nem vette tudomásul a körlevél tartalmát. Akadt azonban a zágrábi doktorok között egy bizonyos dr. Jelovsek Vladimir nevű, aki jónak látta ezt az alkalmat arra, hogy felháborodással küldje vissza a körlevelet a fürdőigazgatóságnak, sőt a küldeményhez még egy levelet is csatolt, amelyből szinte kiördült a magyargyűlölet és az azon való felháborodás, hogy egy magyar fürdő igazgatósága ő hozzá mert fordulni. A jeles doktor toporzékolva emlegeti, hogy mernek neki magyar nyelven írni, ahelyett, hogy horvátul, vagy valamely más kulturnyelven levelezniük vele. Mert Jelovsek doktornak a horvát nyelv kulturnyelve, de a magyar nem az. Reméljük, hogy a zágrábi doktor egyéb diagnózisában megbízhatóbb, mint abban, amelyet ezuttal a horvát nyelvről megállapított, amikor azt kulturnyelvnek ismerte fel. A Jelovsek doktor haragja, tulzott mérgeledése különben olyan fehéült idegállapotrú vall, amelynek a Balaton lágy hullámvérese határozottan jót tehetne.

A haragos Jelovsek. Siófok. A siófoki fürdőigazgatóság az idén, tavasz elején, körlevelet küldött a magyarországi orvosoknak, hogy felhívja figyelmüket Siófokra. Elküldték a körlevelet az ország minden tájékára, természetesen Horvátországba is, ahol az orvosok, kik a maga izlése és jóindulata szerint tudomásul vette, vagy nem vette tudomásul a körlevél tartalmát. Akadt azonban a zágrábi doktorok között egy bizonyos dr. Jelovsek Vladimir nevű, aki jónak látta ezt az alkalmat arra, hogy felháborodással küldje vissza a körlevelet a fürdőigazgatóságnak, sőt a küldeményhez még egy levelet is csatolt, amelyből szinte kiördült a magyargyűlölet és az azon való felháborodás, hogy egy magyar fürdő igazgatósága ő hozzá mert fordulni. A jeles doktor toporzékolva emlegeti, hogy mernek neki magyar nyelven írni, ahelyett, hogy horvátul, vagy valamely más kulturnyelven levelezniük vele. Mert Jelovsek doktornak a horvát nyelv kulturnyelve, de a magyar nem az. Reméljük, hogy a zágrábi doktor egyéb diagnózisában megbízhatóbb, mint abban, amelyet ezuttal a horvát nyelvről megállapított, amikor azt kulturnyelvnek ismerte fel. A Jelovsek doktor haragja, tulzott mérgeledése különben olyan fehéült idegállapotrú vall, amelynek a Balaton lágy hullámvérese határozottan jót tehetne.

A haragos Jelovsek. Siófok. A siófoki fürdőigazgatóság az idén, tavasz elején, körlevelet küldött a magyarországi orvosoknak, hogy felhívja figyelmüket Siófokra. Elküldték a körlevelet az ország minden tájékára, természetesen Horvátországba is, ahol az orvosok, kik a maga izlése és jóindulata szerint tudomásul vette, vagy nem vette tudomásul a körlevél tartalmát. Akadt azonban a zágrábi doktorok között egy bizonyos dr. Jelovsek Vladimir nevű, aki jónak látta ezt az alkalmat arra, hogy felháborodással küldje vissza a körlevelet a fürdőigazgatóságnak, sőt a küldeményhez még egy levelet is csatolt, amelyből szinte kiördült a magyargyűlölet és az azon való felháborodás, hogy egy magyar fürdő igazgatósága ő hozzá mert fordulni. A jeles doktor toporzékolva emlegeti, hogy mernek neki magyar nyelven írni, ahelyett, hogy horvátul, vagy valamely más kulturnyelven levelezniük vele. Mert Jelovsek doktornak a horvát nyelv kulturnyelve, de a magyar nem az. Reméljük, hogy a zágrábi doktor egyéb diagnózisában megbízhatóbb, mint abban, amelyet ezuttal a horvát nyelvről megállapított, amikor azt kulturnyelvnek ismerte fel. A Jelovsek doktor haragja, tulzott mérgeledése különben olyan fehéült idegállapotrú vall, amelynek a Balaton lágy hullámvérese határozottan jót tehetne.

A haragos Jelovsek. Siófok. A siófoki fürdőigazgatóság az idén, tavasz elején, körlevelet küldött a magyarországi orvosoknak, hogy felhívja figyelmüket Siófokra. Elküldték a körlevelet az ország minden tájékára, természetesen Horvátországba is, ahol az orvosok, kik a maga izlése és jóindulata szerint tudomásul vette, vagy nem vette tudomásul a körlevél tartalmát. Akadt azonban a zágrábi doktorok között egy bizonyos dr. Jelovsek Vladimir nevű, aki jónak látta ezt az alkalmat arra, hogy felháborodással küldje vissza a körlevelet a fürdőigazgatóságnak, sőt a küldeményhez még egy levelet is csatolt, amelyből szinte kiördült a magyargyűlölet és az azon való felháborodás, hogy egy magyar fürdő igazgatósága ő hozzá mert fordulni. A jeles doktor toporzékolva emlegeti, hogy mernek neki magyar nyelven írni, ahelyett, hogy horvátul, vagy valamely más kulturnyelven levelezniük vele. Mert Jelovsek doktornak a horvát nyelv kulturnyelve, de a magyar nem az. Reméljük, hogy a zágrábi doktor egyéb diagnózisában megbízhatóbb, mint abban, amelyet ezuttal a horvát nyelvről megállapított, amikor azt kulturnyelvnek ismerte fel. A Jelovsek doktor haragja, tulzott mérgeledése különben olyan fehéült idegállapotrú vall, amelynek a Balaton lágy hullámvérese határozottan jót tehetne.

A haragos Jelovsek. Siófok. A siófoki fürdőigazgatóság az idén, tavasz elején, körlevelet küldött a magyarországi orvosoknak, hogy felhívja figyelmüket Siófokra. Elküldték a körlevelet az ország minden tájékára, természetesen Horvátországba is, ahol az orvosok, kik a maga izlése és jóindulata szerint tudomásul vette, vagy nem vette tudomásul a körlevél tartalmát. Akadt azonban a zágrábi doktorok között egy bizonyos dr. Jelovsek Vladimir nevű, aki jónak látta ezt az alkalmat arra, hogy felháborodással küldje vissza a körlevelet a fürdőigazgatóságnak, sőt a küldeményhez még egy levelet is csatolt, amelyből szinte kiördült a magyargyűlölet és az azon való felháborodás, hogy egy magyar fürdő igazgatósága ő hozzá mert fordulni. A jeles doktor toporzékolva emlegeti, hogy mernek neki magyar nyelven írni, ahelyett, hogy horvátul, vagy valamely más kulturnyelven levelezniük vele. Mert Jelovsek doktornak a horvát nyelv kulturnyelve, de a magyar nem az. Reméljük, hogy a zágrábi doktor egyéb diagnózisában megbízhatóbb, mint abban, amelyet ezuttal a horvát nyelvről megállapított, amikor azt kulturnyelvnek ismerte fel. A Jelovsek doktor haragja, tulzott mérgeledése különben olyan fehéült idegállapotrú vall, amelynek a Balaton lágy hullámvérese határozottan jót tehetne.

A haragos Jelovsek. Siófok. A siófoki fürdőigazgatóság az idén, tavasz elején, körlevelet küldött a magyarországi orvosoknak, hogy felhívja figyelmüket Siófokra. Elküldték a körlevelet az ország minden tájékára, természetesen Horvátországba is, ahol az orvosok, kik a maga izlése és jóindulata szerint tudomásul vette, vagy nem vette tudomásul a körlevél tartalmát. Akadt azonban a zágrábi doktorok között egy bizonyos dr. Jelovsek Vladimir nevű, aki jónak látta ezt az alkalmat arra, hogy felháborodással küldje vissza a körlevelet a fürdőigazgatóságnak, sőt a küldeményhez még egy levelet is csatolt, amelyből szinte kiördült a magyargyűlölet és az azon való felháborodás, hogy egy magyar fürdő igazgatósága ő hozzá mert fordulni. A jeles doktor toporzékolva emlegeti, hogy mernek neki magyar nyelven írni, ahelyett, hogy horvátul, vagy valamely más kulturnyelven levelezniük vele. Mert Jelovsek doktornak a horvát nyelv kulturnyelve, de a magyar nem az. Reméljük, hogy a zágrábi doktor egyéb diagnózisában megbízhatóbb, mint abban, amelyet ezuttal a horvát nyelvről megállapított, amikor azt kulturnyelvnek ismerte fel. A Jelovsek doktor haragja, tulzott mérgeledése különben olyan fehéült idegállapotrú vall, amelynek a Balaton lágy hullámvérese határozottan jót tehetne.

A haragos Jelovsek. Siófok. A siófoki fürdőigazgatóság az idén, tavasz elején, körlevelet küldött a magyarors

HAZAI DOLGOK

Pörvesztés hercegasszony. Budapest. Gróf Lónyay Eleonóra, Stefánia királyi hercegasszony, a minap a magyar királyi Kuria előtt mint alperes szerepelt...

Ellenőr és könyvelő. Budapest. A Bakács-ter 1. számú palotában van a Keresztény-Szövetség Központjának nagy-szabású üzlethelyisége. Gróf Zichy Aladár titkos tanácsos áll az ügyvezetés élén...

A király mint főperes. Budapest. A magyar főváros mellett, messze, túl a Csepelsziget felső végénél, hol a földje vörös meg fehér répkék teremnek...

Bánffy temetése. Budapest. Bánffy Dezső báró volt miniszterelnököt, Magyarország közéletének egyik legértékesebb férfiát, május 27-én délután temették el Budapesten...

A bölcsészethallgató borbély. Budapest. El Budapesten egy esoda-fiatalember, aki a borbély-ság mellett (és ez a budapesti esoda) most végzte az egyetlen filozófiai szakán a harmadik évfolyamot...

Öngyilkosság a gyakorlatórára. Bressó. Brassóbeli jelentik, hogy egy Bartha nevű 2. gyalogezredbeli közlegény a minap délelőtt, miután szakasza a gyakorlatóra pihenőt tartott, szolgálati fegyverrel szíven lötte magát...

Börtönből a tisztikarba. Szeged. Muzsaj János szegedi honvédfőhadnagy, aki néhány hónappal ezelőtt ágyonlőtte szeretőjét, a szép Gabriél Rózsit, tisztirangjának visszatérésért felváltotta a királyhoz...

miatt följelentést tett az eperjesi rendőrségnél. Nussenzweig erre megszólt Eperjesről, előbb azonban a nála bizonyában levő tizenegyezer korona értékű listát eladta...

Vidéki csendélet. Szeged. Tavaly október ötödikén történt, hogy Rankl Adolf szegedi törvénytudósági bizottsági tag a feleségével és sógoránjával Szatymazon járt...

Hat bukás egy versenynapon. Sopron. A minapi tiszti lovasverseny a halesetek egész sorozatából állott. Mindjárt az első futamán négy lovas közül három elbukott...

Lefoglalt yacht. Grót, aki éhezheti a matrózait. Május 9-én befutott a pécsi kikötőbe a Tolna yacht, gróf Festetics Rezső pompás kis hajója...

a katonai büntetőben üli le önyhő büntetését, de már tudja, hogy Ferencz József teljesítette a kérélmét és már kiszabadul, a kérelmét a főhadnagyi uniformist, a szenzációs megfigyelmezést június negyedikén, páskósdi vasárnapján hirdették ki Muzsaj öléből...

A "sárga veszedelem." Szentes. Egy szentesi cirkuszban, a díjbirkózások közben vezetes baleset történt a napokban. Fan-Fan-Zsin kínai óriás, akit a színpadon "sárga veszedelem" nék hirdettek, birkózás közben olyan erővel vágta föl a Trip pold Izidort, Ausztria championját...

Te gazonber, disznó, szám kell neked? — Szentelenség így beszélni egy adófizető polgárral. — mondta felháborodva Rankl. — Szentelenség! — kiáltotta Peopov és a következő pillanatban összeszorított öklével vágta feje a háztulajdonost...

Igy mondta el a tárgyaláson Rankl s vallomását megerősítették a kihallgatott tanúk is. A félholtra vagdalt, taposott ember csak percek múlva jutott egyenesen, amikor kalap nélkül, vérszappal fejével kimenekült az utcára. Peopov pedig kiált az őrszoba ajtajába s nevetve mondta a dulakodás zajára összegyűlt embereknek...

TESTVÉRI! Ha beteg, rossz a gyomrod, Az arcod sápadt s véred romlott, Ne késs, mert minden óra drága, — Lehet, hogy élted lesz az ára! Rendelj New Yorkból — mindent kapsz ott — Egy nagy doboz jó Partolaxot, Amely a gyomrod rendbehozza, A véred szennyét is kimossa, S ezzel véget vet minden bajnak, Mik gyomrod miatt háborgatnak. EGY NAGY DOBOZ PARTOLAX EGY DOLLÁR. EGYEDÜL E CZIMEN RENDELHETŐ MEG: PARTOS PATIKA 160 SECOND AVE. NEW YORK

300.000 koronás végkielégítés. Gróf Csekonicus Pál pöre. Érdekes magánjogi pör közel-lik végső stádiumához a budapesti polgári törvényszék előtt. Az alperes gróf Csekonicus Pál, a notabilitásáról különben ismert magyar főúr, nagybirtokos, főrendiházi tag, főperes pedig Steiger Viktória, a ki házassági ígért megszegése címén 300.000 koronát követel gróf Csekonicuson. A pör anyaga tipikus példája oly követelésnek, a melynek törvényes jogalapja nincs. Steiger Viktória szerelméről már kapott 60.000 koronát s ennek átvételekor lemondott minden igényéről, de most újra azzal ép fel, hogy a gróf házasságot ígért neki s mert nem vette el, fizessen újra. A felperes a pör előzményeit abban a keresetben mondja el, a melyet a budapesti polgári törvényszékhez adott be: A 300.000 koronás követelés. Gróf Csekonicus Pál nagy-örökossal, a magyar főrendiház agyával évek során át benső viszonyt folytatott. Közös lakást artoztunk s megállapodtunk, hogy házasságra lépünk. Gróf Csekonicus Pál családja azonban illeente, hogy Pál gróf engem, olgári származású, nő feleségül vegyen. E miatt Csekonicus Pál állandóan viszálykodásban volt család-ával. Atyja, gr. Csekonicus Endre megvonta tőle segítségét is, s e miatt utóbb adósságokba keveredtünk. Felültük atyai örökségemet, sőt uszorás kölcsönöket zoltam kénytelen felhajtani, hogy Budapesten, az Eszék-ter 6. szám alatt levő háztartásunkat eltarthassam. A végkielégítés. Midőn az adósságok már elviharítottak voltak, 1907. június havában Pál gróffal úgy állapodtam meg, hogy azok rendezése végett atyjához, gróf Csekonicus Endre urhoz fordítok. Gróf Csekonicus Endre ur azonban csak oly feltétel mellett volt hajlandó bizonyos összeget rendelkezésemre bocsátani, ha irásban kötelezemet magam, hogy a gróf Csekonicus-leszállás terhére nem lesznek, amit azért kívánt kikötni, mert tudta, hogy fia házasságot ígért nekem. Egyrészt mert gróf Csekonicus Pál szerettem, másrészt az adósságok szülte nyom, a maszti kényserhelyzet folytán, de főleg, mert Pál gróf kijelentette, hogy ez mitsem változtat egymáshoz való törhetetlen hű-

Egyszerű próba. VÉGY KÉT KENYÉRSZELETET, egyet Schultséból, és egyet másból és köstöld meg mindegyiket. Ez gyorsabban fog téged meggyőzni arról, mint kötetek, hogy miért a SHULTS BREAD A LEGJOBB KENYÉR, MELYET SÜTNEK. A Schults-kenyér a legfinomabb buzasiztból készült. Tudományosan lesz sütvé feltétlenül egyforma módon. A LEGJOBB KENYÉR, MELYET SÜTNEK. Mindenki számára, mindenütt, mindig.

igenis bíróság kötelezhető, hogy elvállalt kötelezettséget teljesítse Tisztelettel Steiger Viktória. Hatvan ezer koronás egyezség. A perirratban említett végkielégítés, a melyet Steiger Viktória az öreg gróffól kapott, hatvan ezer korona volt. A nyilatkozat, a melyet a pénz átvételekor a leány gróf Csekonicus Endrénél adott, így hangzik: Nyugtatom, hogy ő excellenciája gróf Csekonicus Endrétől végkielégítésül 60.000 koronát felvettem. Köszönettel fogadom. Umepegyesen kijelentem, hogy Csekonicus-esaládja, különösen gróf Csekonicus Pált sohasem terhelem, vele többet nem találkozem, neki többet nem írok sem közzé, sem közvele, pesti lakásomat felmondom. Budapestet elhagyom és többé vissza nem térek. Ha kötelezettségim bármelyikét megszegném, köteles vagyok a 60.000 koronát rögtön visszafizetni. Ezt a nyilatkozatot 1907. június 20-án írta alá Steiger Viktória az ő állítása szerint kényserhelyzetben, mivel Pál gróffal együtt minden pénzforsrásk be- dugult. A gróf álláspontja. A háromszáz ezer koronás keresetre gróf Csekonicus Pál azzal a nyilatkozattal vállalt, hogy Steiger Viktóriával szemben minden szemfele kötelezettsége, a pörirratban azt állította, hogy vi-

A BEVÁNDORLÓ

szonyuk volt ugyan, de Steiger Viktóriát fejedelmeg honorálta. Arra az álláspontra helyezte el, hogy az álláspontra helyezte el...

Látogatás az istentagadónál.

Jauernik József. Egyszerű, kopott kis hivatalnok a nagyvárosi városban. Évek óta kormól reggeltől estig a rendőrség iktatójában. Soha életében se gondolta, hogy a nevét heteken át emlegetik az újságok. Pedig mostanában ugyancsak sirán esik...

A budapesti "Az Est" tudósítója felkereste Jauernik Józsefet, az istentagadót. A hivatalában látogatta meg, ahol éppen a tanács határozatát vette át.

—No, tessék. Itt a végzés, a mely egy kulturállamban egyszerűen megfoszthat egy embert az apai jogaitól. Alhozz van jogom, hogy a belebetegedésség dolgozzam a tandíjért, a cipőpéért, a ruháért, a könyvekért, mindenért, amire a gyerekek szükségére van a tulajdon fiam neveléséhez semmi közöm. Az egy ismeretlen harmadik dolga lesz.

—De látja, Jauernik ur, szembehelyezkedett a törvényvel. Ma még törvény, hogy az iskolában a hittant tanulni kell.

—Az én törvényem meg azt mondja, hogy ez a legfelelősebb a világon, legszigorúsebb a világon. A világ és nem a másvilág számára akarom nevelni a gyermekeket. Nem kell nekem pap a családban. Az életben meg kevés ember vette még hasznát a teológiai tudományának.

A kis sápadt ember, szemek körül lila karikák, a martirok szomorúságával beszélt el élete megrázó eseményeit, amelyek megváltoztatták földiekéről és égiekéről a hitét. Atélt lelki szenvedéseket, kis tragédiákat, egy emberöltő sötét szerencsétlenségeit.

—Az apám fiatalon otthagya az édesanyját. Rég azt hittük, hogy meghalt, amikor egyszer csak előtppant. Csavargott a világban. Anyának már akkor együtt élt egy jóvalvaló emberrel. Mi, gyerekek, láttunk, tudtunk mindent. Az apánk is megtudta. Ha megtudta, hát megtudta. Nem az az ember volt, aki valami katasztrófát látott volna benne. Hármasként éltek szépen együtt. És ezt nekünk, eszperelő fiúknak látni kellett. Micsoda rettenetesség! Már akkor kezdtem megrendülni a hitemben. Hogyan? Az én anyám, az istentagadó, jámbor asszony is csak ennyire respektálja a házasság szentségét, a szelid asszony, akinek egész élete egyetlen végeszaktadlatlan imádság? Mi akkor a vallás és mi akkor az isten? De ezt csak később tudtam meg.

A szemé megtelt könnyel. Szomorú emlékek kísértétek rebbentette fel: —Hát esztendő házas voltam. Volt három gyermekem. Volt. Látta a nagy szerencsétlenség: 1900-ban tűz ütött ki a lakásomban. Mind a három gyermekem ott pusztult a lángok között. Hát van Isten! Három gyönyörű, jócska, boldogan játszó gyerekek... Következett egyik esemény a másik után. Apró családi szomorúságok. Lassan, lassan leegedett a seb és én szépen kezdtem lesoportolni vallásos felelősemet a templonjárásról. Végigszírtuk az esztendőket. Időjártaival négy két gyermekem született. A feleségem meghalt. Magam neveltem a két apróságot. Szegény kisfiúk voltak az idősebbek. Már iskolába járt. A Ritóok-utcai községi iskolába.

—De a kis leány még járt hittanóra? —Nem járt. Nem engedtem. És mennyire üldöztek érte. A református kántor felütötte az állát, kényszeríteni akarta, hogy a belebetegedésség dolgozzam a tandíjért, a cipőpéért, a ruháért, a könyvekért, mindenért, amire a gyerekek szükségére van a tulajdon fiam neveléséhez semmi közöm. Az egy ismeretlen harmadik dolga lesz.

—De látja, Jauernik ur, szembehelyezkedett a törvényvel. Ma még törvény, hogy az iskolában a hittant tanulni kell. —Az én törvényem meg azt mondja, hogy ez a legfelelősebb a világon, legszigorúsebb a világon. A világ és nem a másvilág számára akarom nevelni a gyermekeket. Nem kell nekem pap a családban. Az életben meg kevés ember vette még hasznát a teológiai tudományának.

Könyvelőbádot szemmel, halálban beszélt tovább: —A kieselányom meghalt a járványkórban. Kivettem a halotti bizonyítványt meg a temetési engedelmet. Papot akartak hívni. Nem kellett a pap. Eltemettem magam. Éjszaka kis koporsóba tettem. A koporsót a földbe temettem. A földbe...

—Maradt a fiam. Eleven esztendőig. Eleven esztendő. Kivettem a halotti bizonyítványt meg a temetési engedelmet. Papot akartak hívni. Nem kellett a pap. Eltemettem magam. Éjszaka kis koporsóba tettem. A koporsót a földbe temettem. A földbe...

BIHARVÁRMEGYÉI KIR. TANFELÜGYELŐJÉTEL.

35. ff. sz. 1911. Válasziratban kérem ezen számba hivatalozni.

Jauernik József urnak városi díjnak Nagyvárád.

A vallás- és közoktatásügyi magyar kir. miniszter ur 1910. évi december hó 20-án 134.103 szám alatt kelt rendelete alapján, kérvényének és mellékleteinek visszaesetelése mellett értesítem, hogy Gusztáv nevű fiának a hit- és erkölestani tanulása alól felmentésére irányuló kérelme törvénybe ütközött lévén, azért az teljesíthető nem volt. Egyidejűleg komolyan figyelmeztetem, hogy ha fiát a vallás szerinti hit- és erkölestani tanulásától esztendőig visszatartaná, illetve eltiltaná, a törvénybe ütközött magatartása igen komoly következményekkel járhatna és tévesen felfogott aiai hatalmának korlátozása szempontjából az arra illetékes hatóság intézkedéseinek folyamatahatételének kénytelen szorgalmazni.

Nagyvárád, 1911. január 9. Vasady kir. tanfelügyelő.

Erre következett a tanács határozata. Kirendelték a gyámat az én gyerekek mellé. Holott az apja élt, dolgozik, küzd és nincs a tébolydában. Csak Magyarországon.

—A hivatalban — szölt a kérdés — nem üldözik a felfogásait? —Világot sem. Hazudnék, ha mondanám. A polgármester is, a főkapitány is, liberális ember. Felfogja és belátja a helyzetemet. A hivatalomban semmi, semmi bántódás nem ér. Csak a szegény kis fiam szenved. A mult héten hazafelé jött az iskolából. Egy csöpp gyerek, a Schadeberg ezetes vizelezéje megfogta, fojtogatta, verte: ne, kutyja, istentagadó portonya! A kis pajtásai is uton-utfélen esutólják, hajszolják: bitang-istentagadó! A szegény ártatlanság szinte férfisan tűr és ha nagyon megverik, akkor panaszodik. Elég nagy fájdalom az nekem. De tudjuk, én is tudom, a fiam is tudja, hogy a hitünkért meg kell szenvednünk. Hát jöjjen a gyám... Én pedig dolgozom tovább a gyermekeimért és ha elpusztulok, abban a tudatban pusztulok el, hogy nem tettem kárt az emberiségnek.

Beszélt az újságíró Jauernik hivatalnokkével. Jánossy Gyula nagyváradi főkapitánnyal, hogy megtudja véleményét a rendőrség istentagadó tisztviselőjéről: —Rendkívül lelkiismeretes, korrekt hivatalnok. —mondotta a kapitány. —Talán kissé exaltált ember, de nem lehet büniöld róni, hogy ragaszkodik a meggyőződéséhez. Soha semmi kifogás nem merült fel ellene. Mindenképp összejár. A kollektív tisztelik. Múltó is a tiszteletr intelligenciájáért és szorgalmáért. Ennyit mondatok róla. A privát felfogása nem tartozik rám...

A Sulkowsky-milíki regénye.

Legközelebb igen érdekes kiadvány fog Magyarországon nyilvánosságra kerülni. A magyar király egy egyszerű nemes embert grófi rangra emel. Ez a kitüntetés annál érdekesebb, mert az új mágnás se személyesen, se pedig családjában nem szerepelt politikailag, mint például a Tiszák, se pedig a kultura iránt tett szolgálataival és áldozataival nem szerepelt, mint a Semmők.

1890-ben törölték a gondnokságot. 1902-ben Tagányi Sándor, a ki már akkor veje volt a hercegnek, lett a gondnok. Később azonban elmozdították a gondnokságtól és attól fogva a herceg személyi gondnoka Bonnbán egy ügyvéd, vagyonkezelésre nevezte pedig vásárlási és eladási korlátozás van bejegyezve báró Unterriehter Lázár, a herceg rokona javára, és a vagyoni intézkedéseket a bonni gondnoksági törvényszék és az aradi árvaszéki együttesen intézi.

Tagányi Sándor közben elvált a feleségétől, 1906-ban a hercegnő házassági kötelesek megsértése miatt indította meg a válóperet férje ellen. Ezt a válóperet megszüntették és a férj indított új válóper felesége ellen, hűtlen elhagyás miatt. A házasságot törvényesen elváltatták.

Herczegi rokonság.

Tagányi házassága révén rokonságba került az igen előkelő és nagyvív Sulkowski hercegi családdal (Fürst Sulkowski, Herzog zu Bielitz, Durehlauch); házasságából egy fia született, ifj. Tagányi Sándor, a bécsi Tercziánus növendéke. A hercegi családnak régi kívánsága, hogy ez a fia, a ki a hatalmas hercegi vagyonnak is örököse lesz, magasabb rangra emeltessek és ifj. Tagányi Sándorral együtt édesatyja is megkapja most a grófi rangot a királytól.

Az új grófi családok eredete igen szerény forrásokra vezethető vissza. A gróf-jelölt Tagányi Sándor édesatyja, Tagányi István, egyszerű ügyvéd volt Aradon. Még saját irodája sem volt, hanem társírodája egy másik ügyvéddel együtt. Fia, Tagányi Sándor, ma munkájának eredményét dicsőítandó ember gyanánt élvezi. Vagyonát legalább három millióra becsülik. Van birtoka Szolnok mellett, kétezerhátszáz hold; és most vette meg Temesben Keresztespusztát. Az aradi takarékpénztárak és egyéb pénzügyintézetek részvényei közül körülbelül ezer darab részvény az övé. Arad városa most az Óvár-tér felé ki akarja építeni a várost; Tagányi Sándor ajánlatot adott be a városi hatóság, hogy háromszáz bérházat hajlandó ott fölépíteni.

A hatalmas Tagányiak. E nagy vagyon magja az a nyolcvéves koron volt, a mit Tagányi Sándor felesége, Sulkowsky Ida hercegisasszony, nyúl kapott hozományul. A két család régi ismeretségben volt egymással és Tagányi Sándor meg a hercegisasszony gyermekori játszópajtások voltak. Az öreg Tagányi István ugyanis ügyvédje és vagyonszerelője volt az öreg hercegnek és igen jó barátságban volt vele, meg a nejevel, született Jaeger Idával, egykori színművész, a ki a szerelmes herceg Zürichben vett feleségül.

Emek a hercegi szerelmek gyermeke Sulkowska Ida, Tagányi neje. A két család összejárt barátok, hanem az is, hogy az öreg Tagányi István gondnoka volt a hercegnek. Sulkowski herceg ugyanis, a kinek vagyona körülbelül huszhuszonöt millió koronára ruhgat, a nyolcvanas évek elején maga kérte gondnokság alá helyezését. Gondnokság alá is helyezték, parcelláit és gondnokkál Tagányi István neveztek ki.

Ez az intézkedés azonban inkább óvatosság volt, mint a vagyonnak végszedelemtől való megóvása, mert a hercegnek főbirtoka, Pankota, Arad mellett, a mely 16.800 holdjával tizenöt-tizenhat millió koronát ér, a gondnokság alá helyezés idején, 1883-ban teljesen tehermentes volt. Csak később, 1888-ban jelenik meg a pankotai birtok tekkönnyvén az első teher. Attól fogva a birtokot több mint két millió korona váltótartozással terhelték meg, de ennek az összegnek jórészt már letörlesztették és most is törlesztik.

1890-ben törölték a gondnokságot. 1902-ben Tagányi Sándor, a ki már akkor veje volt a hercegnek, lett a gondnok. Később azonban elmozdították a gondnokságtól és attól fogva a herceg személyi gondnoka Bonnbán egy ügyvéd, vagyonkezelésre nevezte pedig vásárlási és eladási korlátozás van bejegyezve báró Unterriehter Lázár, a herceg rokona javára, és a vagyoni intézkedéseket a bonni gondnoksági törvényszék és az aradi árvaszéki együttesen intézi.

Tagányi Sándor közben elvált a feleségétől, 1906-ban a hercegnő házassági kötelesek megsértése miatt indította meg a válóperet férje ellen. Ezt a válóperet megszüntették és a férj indított új válóper felesége ellen, hűtlen elhagyás miatt. A házasságot törvényesen elváltatták.

Tagányi Sándor közben elvált a feleségétől, 1906-ban a hercegnő házassági kötelesek megsértése miatt indította meg a válóperet férje ellen. Ezt a válóperet megszüntették és a férj indított új válóper felesége ellen, hűtlen elhagyás miatt. A házasságot törvényesen elváltatták.

Hogy élnek a hercegek?

A Sulkowski hercegi családnak pankotai hatalmas birtokán kívül háza van Aradon, Pozsonyban, Bécsben, Mürtzschlagban, Heimbürgban; kastélya és birtoka Feistritzben, hitbizománya Bielitzben és Sziléziában. Az öreg herceg, Josef Maria Fürst Sulkowski, ma hatvanhárom esztendő. Feleségétől elváltan él; leányával sem érintkezik. Folyton utazik; mostanában Németországban. Mint német birtokos herceg gondnoksága fölélt a főfelügyeletet a bonni törvényszék gyakorolja, személyi gondnokai dr. Hellekessel tekintélyes bonni ügyvéd. Gyakran azonban még ő sem tudja, hol tartózkodik a herceg. Az öreg ur még mindig nagy nőbarát és gyakran utazik nőkisérlettel. Meg van elégedve és boldog; azelőtt óriási vagyona ellenére is gyakran megszorult, most mindig van annyi, a mennyi óriási vagyónához képest szerény életmódjához szükséges.

Pankotai birtokát, vagyonának legjelentősebb részét Halmi Sándor, Tagányi sógora, nővérének a férje béli. Az öreg hercegnek a fiatal elvált hercegnővel most Berlinben él. A fiatal hercegnő igen temperamentumos, életvidám asszony és időnkint sokat beszélnek viselt dolgairol. Szintén gondnokság alatt van; gondnoka Halitzky Árpád, a pankotai birtok egyik volt gazdatisztja. A két hölgy eléggé szűkös anyagi viszonyok között él. Sok az adósságuk. Pénzügyminiszterük most egy Wulff nevű berlini pénzemberre, a ki Handelseorator ezim alatt Berlinben bankiródat tart fenn.

A Sulkowski-vagyon főörököse az öreg herceg halála után ifj. Tagányi Sándor, a ki atyjával együtt most grófi rangra emelnek. A két hercegsasszony a rájuk váró öröksézt adóssággal már erősen megterhelte.

A hanyatló Franciaország.

Párisban a közelmultban egy Maire nevű derék kapitány "Le gue de familles nombreuses" (Nagyszámú családok szövetsége) nevű egy nagy országos ligát alapított, mely mindnépszerűbb lesz, s melynek hatálos anyagi és erkölcsi támogatását a kormány is megígérte.

Az államhatalom ez előzekenyisé és támogatása érhető. Napoleon szinte dráki szigorral védte. Az egymást meg nem értő házasságok elváltatását egyszerűsíti. A megalast férj ugyszólván büntetlenül megölheti hűtlen nejét. Csábítást, házasságtörést büntönel sújt. Ha az elhagyott nő hűtlen eskübitőjét, vagy az elhagyott törvényes feleség vetélytársnőjét megöli, az esküdtseket felmentik.

Mindeme rendelkezések az erkölcsökön nem sokat lendítenek. Az elnéptelenedésnek számos oka van: a rideg Malthus-theoria, az "egyke", az önzés, hiúság, a kényelemszeretet épp oly mélyen járul hozzá, mint az erkölestelen élet szülte faji elkorosodás, a degenerálódás; a túlzott női kultúra, mely miatt a külföldi francziák "people femme"-nak gyanolja, mely az elfajulás, romlás esiráját rejti magában, ugy, hogy előbb-utóbb a rómaiak vagy spanyolok sorsára juthatnak.

A degenerálódás oly mérvű, hogy már az unjonezóságnál is erősebb; a katonák magassági mértékét már is lezárták. Két máris lezárták. Terve vették az ugynevezett "szines ezredek" felállítását Európában is. Franciaországban több millióra menő gyarmatosítók sorsága van, amelyekből könnyen lehet kételkedni.

JOHN NEMETH 457 WASHINGTON ST., NEW YORK, N. Y. SÜRGÖNYILEG küldi a pénzt KÉT NAP ALATT A KÜLÖNBESÉG NÉHANY CENT; A KÜLDŐ ELŐNYE ÓRIÁSI! — IRJON NYOMTATVANYOKÉRT! NÉMETH JÁNOS v. cs. és kir. konzuli ügyvivő, President, 457 WASHINGTON STREET, NEW YORK.

New Perfection Oil Cook-stove. A farmer és a felesége éppen hideg vacsorájukhoz akartak ülni, amikor néhány régi barátot láttak a lakásuk felé hajtatni. A jó asszony a New Perfection olaj főző-kályha segítségével nem jött zavarba. Egy pillanat alatt meggyújtotta és vendégei alig ittek le a verandán, már a jó meleg vacsora az asztalon is volt — kolbász, tojás, szépen sült szalonna és ropogós zsemlyék, valamint friss kávé. — s amellet a vendégek jó asszony nem izdatt meg s oly tiszta maradt, akár nem is lett volna a konyhában. Régi kályhán sohasem telhetet volna meg. A New Perfection a leggyorsabb, legkényelmesebb és legjobb főző a piacon.

—Mik az olvasmányai? —Régebben néhány természet-tudományos munkát olvasgattam. De ez csak arra volt jó, hogy erősítsen a meggyőződésemen. Rousseau, Darwin. Most már nem igen olvasok. Minek? Semmit nem kutatni, minden rosszat várni. Mert ugyebár csak rossz következhetik? Mindig rosszabb.

EGY ÁLO Irta: Báró Bánffy (Folytatás.) Nem vagyok hangul... közni bár hiszem, a... dőnteni valótlán állítás... tozunk, igaz? de az a... ugyanaz maradt. Vegy... vizsgáld meg ma s ha... változást veszes ész... emlékezz vissza, ha... tiszta volt vizsgálat... kibűltt esirákat már... találhatád.

—Tizenegy óra! szől... tasztiva székét... emy! ki jön haza? —Lásd — sugám Park... a példa: a most ne... semmire, könnyen, vid... er benne mégis a pe... óris pontosság magva... rotyve; gondolom, nem... Tizenegy óra! ilye... nem gondoltam volt... ámulva Kálnán... —Pohár menjünk haza... Jerünk! —Kálnán fölrázta az... után még az utolsó pe... rizinget egymás egész... kőszöntök, vendégeim... Legényem lépett a... reggeli maradványait... jött.

Hagyja el most! ál... —szólek — ledőlök a... maradtat minden, a... majd ha fölébredtem... A legény távozott. Én... döltem. Szemeim a... laezkok s megrabolt... vendékek gondolataim... járták be a mult s jöv... jam gyermekkorom s... am, láttam rokónu... s koporsóm körül. M... zültek... lecsukódtak.

Kis dombra épült... előtornácán reggeli... tett asztal áll; pár lép... taltól három egyen lé... Egyikben magamra... kövér, testes alak. Jö... tem, régi ösmerős, ó... Farkas az író, a pü... ves tekintély, ki ne ó... már hat éve szerkes... az első politikai hírl... té vizsgálva meg k... nünk, hogy a pest... igen jól értik meg... ugy látszik, a sok mu... lík rosszára, igen jó... órvand s azon pár, g... tett fehér hajszál is... tártól harminezev... gondteljes életet nu... madik egyén Béla; ö... g, eszedesen vidám... el, előgedett maga s... te; ő nem panaszol s... panaszra másnak.

Komolyan harags... új térre a beszédet... duva — miért nem... det, a kis kedvest;... hozta volna az egész... Akartam — világ... hetetlen volt; nem... el a kocsin; Farkas... em is alig illettek... ken nagy hely nem... még egy rendbeli lo... el a munkától ily... idején, az nem lehet... felett a gazdaság;... kell, különben meg... egy napot sem lehet... igaz — mondám... igyekszet illó a jó... hoz, de túl messé a... látsni jövő életet... csak egy jobb élet... iskolájunk partja... a vallás tanításá... ni, nincs ezölm... jövő élet örömeit... embere vagyok s... dom: "Mindem óri... virágát". Igen! erősíté... Miért fáradsz? É... egy hosszú életen... kád bérét nem v... vödre gondolj!... vajon nem szaka... tonala holnap? É... ma s holnap örö...

EGY ÁLOM.

Irtta: Báró Bánffy Dezso.

(Folytatás.)

Nem vagyok hangolva — feletem — komoly elvek fölött vitakozni bár hiszem, meg tudnám...

Tizenegy óra! szót! Károly, elhasznált székét — elég mára...

Lásd — sugám Farkasnak — az a példa: ő most nem gondol...

Tizenegy óra! ilyen hamar! nem gondoltam volna! mond...

De hát menjünk haza! Jerünk!!!

Kálmán fölírta az alvót s mitután még az utolsó pohár izletes...

Legyenem vendég a szobába: a reggeli maradványait elhordani...

Hagyja el most! álmos vagyok — szölké — ledülök a pamlagra...

Majd ha fölébredtem, rendezhet. A legény távozott. Én a pamlagra...

Legényem vendég a szobába: a reggeli maradványait elhordani...

Hagyja el most! álmos vagyok — szölké — ledülök a pamlagra...

Majd ha fölébredtem, rendezhet. A legény távozott. Én a pamlagra...

Legényem vendég a szobába: a reggeli maradványait elhordani...

Hagyja el most! álmos vagyok — szölké — ledülök a pamlagra...

Majd ha fölébredtem, rendezhet. A legény távozott. Én a pamlagra...

Legényem vendég a szobába: a reggeli maradványait elhordani...

Hagyja el most! álmos vagyok — szölké — ledülök a pamlagra...

Majd ha fölébredtem, rendezhet. A legény távozott. Én a pamlagra...

Legényem vendég a szobába: a reggeli maradványait elhordani...

Hagyja el most! álmos vagyok — szölké — ledülök a pamlagra...

Majd ha fölébredtem, rendezhet. A legény távozott. Én a pamlagra...

Legényem vendég a szobába: a reggeli maradványait elhordani...

Hagyja el most! álmos vagyok — szölké — ledülök a pamlagra...

Majd ha fölébredtem, rendezhet. A legény távozott. Én a pamlagra...

Legényem vendég a szobába: a reggeli maradványait elhordani...

Hagyja el most! álmos vagyok — szölké — ledülök a pamlagra...

Majd ha fölébredtem, rendezhet. A legény távozott. Én a pamlagra...

Legényem vendég a szobába: a reggeli maradványait elhordani...

Hagyja el most! álmos vagyok — szölké — ledülök a pamlagra...

Majd ha fölébredtem, rendezhet. A legény távozott. Én a pamlagra...

Legényem vendég a szobába: a reggeli maradványait elhordani...

Hagyja el most! álmos vagyok — szölké — ledülök a pamlagra...

Majd ha fölébredtem, rendezhet. A legény távozott. Én a pamlagra...

Legényem vendég a szobába: a reggeli maradványait elhordani...

Hagyja el most! álmos vagyok — szölké — ledülök a pamlagra...

Majd ha fölébredtem, rendezhet. A legény távozott. Én a pamlagra...

Legényem vendég a szobába: a reggeli maradványait elhordani...

Lásd, szegény nőd ma unja magát otthon oly egyedül! feleségem is jobban töltene ma idejét.

Ah! értelek — szolt Béla tréfas guynyal hozzám — magad érdeklében beszélsz; szeretted volna elfoglalni nődöt, magad hogy...

menekülhes előle. Sajnálalak, szegény ember, a papjes-rend nagy keresztes lovagja!

Gunyolódasz?! én örömmel hordom a jármót, melyet a szerelem tesz vállaimra.

S igazad van, kevés kivétellel, az oly házias életet, melyben nő az ur, boldogabbnak lehet mondanom — szolt Farkas örömmel.

hogy elveit ez alkalommal kifejtetheti — a nő gyermekkorától szünelmi tanul. A mostani női elvek...

szertint nem szabad még a férjnek sem észrevenni, hogy neje által valóban szeretetik, elég ha meg...

esalva nincs; a nőnek mutatni nem szabad, hogy férjétől egy édes esőket vagy gyöngéd ölelést vágyai közé mer számítani; vajon nem ép úgy kedves a nő, mint...

férfi előtt egy eső a szeretett, bálványozott életársól? De nem, az elvek nem engedik; minden nő színesző is egyszerszind, neki színelni, játszani kell. Egy nyájás, szerelenteljes mosoly, egy ajánlott eső hányzor tartana vissza a távozó férjét, hányzor feledtetné kaczér pillantásait egy a ház nyugalmát felduló könnyműnek s mentené meg a férj szívét s tárezáját egy-egy kifestett arcu kardaloktól. De nem lehet... az elveket...

azokat a beszivott elveket elvetni nem lehet, inkább síró könnycsöközött egyedül marad, de nem kér, nem adja jelét szerelmének. Már én csak azt mondom: tegye járómba a férj nyakát a nő s nem lesz oka panaszolni. A szerelmes férjtől követelni kell: az imádottnő követeléseinek nincs férj, ki ellent állni tudjon.

Ti bőjti prédikációt tartatok nekem; s különösen te, Farkas, esodalom, hogy annyira ösmered nem volt alkalmas tapasztalni soha, te nem tudod, mit tesz férjedem, mégis adjon kezét, hej! a régi világban, de nem is olyan régen, szerettem én a szerelmes verseket nagyon, most már lejárt: irt maga szerelmes verseket? Farkasra nem emlékszel? kérdem.

Farkas! kiált fel elragadtatva, bizony soha nem hittem volna: Farkas?! Szervusz, Farkas, Farkas barátságosan kelt föl székéről s üdvözölte a köszöntőt. Ismét keesi-zőrej hallatszott. A postakocsi állott meg kapum előtt. A kocsióbjt esinosan öltözött huszonnyolcz-harmincz éves ember szállt ki, ildomos komolysággal nyujta ajándékot a condutneurnek s oda szólítva egy a kapu előtt ácsorgó suhanozot, podgyaszát maga után hoztatva, kimért, feszes léptekkel közeledett felénk.

Ki lehet? gondolom. Ki lehet? kérdé felém fordulva Béla. Nem tudom, válaszolék, külseje, alakja ösmeretes, s mégsem tudok tisztába jönni; merném állítani, hogy Károly.

Ugy van! Károly, — szolt Farkas, — ő az, Károly, az igazságügyminiszteri titkár.

Az én kedves Károly barátom! — tört ki Kálmán, sötét fűtfelel hót eresztve rövid tajtékpipájából; gyereünk előbe.

Az érkező affektált komolysággal üdvözölte elbe siető körünk s egymásután kezét szorítva, inkább betanult, mint érzelmekkel vakban fejezte ki jó kívánságait névnapomon; elnoptá, hogy dollag engedvén, szabadságot vett magának engem, mint régi barátokkal nyilvánította örömet, hogy itt több régi barátjára is akadt. Farkast kerülte! Miért? Ók egy-kor a legjobb barátok voltak... honnét e hidegség? Politikai elveik ellenkezők!...

Mi hír Pesten? kérdé Farkas, végre ketté vágta az üdvözleteket. Két hete már, hogy eljöttem, azóta semem sem tudok.

Ez Kálmán, — kiálték fel...

Dehogy nem! Jól ösmered, — mondá Béla, — annyit megmondok, hogy író.

Író! Már úgy épen nem ösmerem; nekem semmij közöm az írókkal; mióta szegény Bolond Miska megbukott, nem jártok lapot; mégis adjon kezét, hej! a régi világban, de nem is olyan régen, szerettem én a szerelmes verseket nagyon, most már lejárt: irt maga szerelmes verseket? Farkasra nem emlékszel? kérdem.

Farkas! kiált fel elragadtatva, bizony soha nem hittem volna: Farkas?! Szervusz, Farkas, Farkas barátságosan kelt föl székéről s üdvözölte a köszöntőt. Ismét keesi-zőrej hallatszott. A postakocsi állott meg kapum előtt. A kocsióbjt esinosan öltözött huszonnyolcz-harmincz éves ember szállt ki, ildomos komolysággal nyujta ajándékot a condutneurnek s oda szólítva egy a kapu előtt ácsorgó suhanozot, podgyaszát maga után hoztatva, kimért, feszes léptekkel közeledett felénk.

Ki lehet? gondolom. Ki lehet? kérdé felém fordulva Béla. Nem tudom, válaszolék, külseje, alakja ösmeretes, s mégsem tudok tisztába jönni; merném állítani, hogy Károly.

Ugy van! Károly, — szolt Farkas, — ő az, Károly, az igazságügyminiszteri titkár.

Az én kedves Károly barátom! — tört ki Kálmán, sötét fűtfelel hót eresztve rövid tajtékpipájából; gyereünk előbe.

Az érkező affektált komolysággal üdvözölte elbe siető körünk s egymásután kezét szorítva, inkább betanult, mint érzelmekkel vakban fejezte ki jó kívánságait névnapomon; elnoptá, hogy dollag engedvén, szabadságot vett magának engem, mint régi barátokkal nyilvánította örömet, hogy itt több régi barátjára is akadt. Farkast kerülte! Miért? Ók egy-kor a legjobb barátok voltak... honnét e hidegség? Politikai elveik ellenkezők!...

Mi hír Pesten? kérdé Farkas, végre ketté vágta az üdvözleteket. Két hete már, hogy eljöttem, azóta semem sem tudok.

Ez Kálmán, — kiálték fel...

Dehogy nem! Jól ösmered, — mondá Béla, — annyit megmondok, hogy író.

Író! Már úgy épen nem ösmerem; nekem semmij közöm az írókkal; mióta szegény Bolond Miska megbukott, nem jártok lapot; mégis adjon kezét, hej! a régi világban, de nem is olyan régen, szerettem én a szerelmes verseket nagyon, most már lejárt: irt maga szerelmes verseket? Farkasra nem emlékszel? kérdem.

Farkas! kiált fel elragadtatva, bizony soha nem hittem volna: Farkas?! Szervusz, Farkas, Farkas barátságosan kelt föl székéről s üdvözölte a köszöntőt. Ismét keesi-zőrej hallatszott. A postakocsi állott meg kapum előtt. A kocsióbjt esinosan öltözött huszonnyolcz-harmincz éves ember szállt ki, ildomos komolysággal nyujta ajándékot a condutneurnek s oda szólítva egy a kapu előtt ácsorgó suhanozot, podgyaszát maga után hoztatva, kimért, feszes léptekkel közeledett felénk.

Ki lehet? gondolom. Ki lehet? kérdé felém fordulva Béla. Nem tudom, válaszolék, külseje, alakja ösmeretes, s mégsem tudok tisztába jönni; merném állítani, hogy Károly.

Ugy van! Károly, — szolt Farkas, — ő az, Károly, az igazságügyminiszteri titkár.

Az én kedves Károly barátom! — tört ki Kálmán, sötét fűtfelel hót eresztve rövid tajtékpipájából; gyereünk előbe.

Az érkező affektált komolysággal üdvözölte elbe siető körünk s egymásután kezét szorítva, inkább betanult, mint érzelmekkel vakban fejezte ki jó kívánságait névnapomon; elnoptá, hogy dollag engedvén, szabadságot vett magának engem, mint régi barátokkal nyilvánította örömet, hogy itt több régi barátjára is akadt. Farkast kerülte! Miért? Ók egy-kor a legjobb barátok voltak... honnét e hidegség? Politikai elveik ellenkezők!...

Mi hír Pesten? kérdé Farkas, végre ketté vágta az üdvözleteket. Két hete már, hogy eljöttem, azóta semem sem tudok.

Ez Kálmán, — kiálték fel...

Dehogy nem! Jól ösmered, — mondá Béla, — annyit megmondok, hogy író.

Író! Már úgy épen nem ösmerem; nekem semmij közöm az írókkal; mióta szegény Bolond Miska megbukott, nem jártok lapot; mégis adjon kezét, hej! a régi világban, de nem is olyan régen, szerettem én a szerelmes verseket nagyon, most már lejárt: irt maga szerelmes verseket? Farkasra nem emlékszel? kérdem.

Farkas! kiált fel elragadtatva, bizony soha nem hittem volna: Farkas?! Szervusz, Farkas, Farkas barátságosan kelt föl székéről s üdvözölte a köszöntőt. Ismét keesi-zőrej hallatszott. A postakocsi állott meg kapum előtt. A kocsióbjt esinosan öltözött huszonnyolcz-harmincz éves ember szállt ki, ildomos komolysággal nyujta ajándékot a condutneurnek s oda szólítva egy a kapu előtt ácsorgó suhanozot, podgyaszát maga után hoztatva, kimért, feszes léptekkel közeledett felénk.

Ki lehet? gondolom. Ki lehet? kérdé felém fordulva Béla. Nem tudom, válaszolék, külseje, alakja ösmeretes, s mégsem tudok tisztába jönni; merném állítani, hogy Károly.

Ugy van! Károly, — szolt Farkas, — ő az, Károly, az igazságügyminiszteri titkár.

Az én kedves Károly barátom! — tört ki Kálmán, sötét fűtfelel hót eresztve rövid tajtékpipájából; gyereünk előbe.

örömmel, — Kálmán, az én vig barátom.

Lássuk, — mondá Béla, — te gyűik próbára, megösmere-e ő téged?

A esengők elhallgattak, a székér a ház előtt állott meg; én és Béla az érkező elbe siettünk; Farkas, mint ösmeretlen, esendesen maradt székén.

Az Isten éltessen, pajtikám, — kiáltá még a székéről az érkező, — az Isten éltessen sok számos évekig. Hisz ma névnapod van vagy mi, eljöttem egy pár pohár borvizes borra, meg aztán megemlékeztem arra a régi rizlingre, tudod, amelyikből néha-néha felbontottunk még abban a régi jó ifju legénykorban; de már aból ma csak iszunk, hogy szállítalva az Ursten egynéhány ezer verdelrel a pincézébe. Azok voltak a szép idők! az ám!... E szavak közben már a tornáczon voltunk. Epen jókor érkezett — mondám kezét szorítva, — még reggeli édes esőket vagy gyöngéd ölelést vágyai közé mer számítani; vajon nem ép úgy kedves a nő, mint...

férfi előtt egy eső a szeretett, bálványozott életársól? De nem, az elvek nem engedik; minden nő színesző is egyszerszind, neki színelni, játszani kell. Egy nyájás, szerelenteljes mosoly, egy ajánlott eső hányzor tartana vissza a távozó férjét, hányzor feledtetné kaczér pillantásait egy a ház nyugalmát felduló könnyműnek s mentené meg a férj szívét s tárezáját egy-egy kifestett arcu kardaloktól. De nem lehet... az elveket...

azokat a beszivott elveket elvetni nem lehet, inkább síró könnycsöközött egyedül marad, de nem kér, nem adja jelét szerelmének. Már én csak azt mondom: tegye járómba a férj nyakát a nő s nem lesz oka panaszolni. A szerelmes férjtől követelni kell: az imádottnő követeléseinek nincs férj, ki ellent állni tudjon.

Ti bőjti prédikációt tartatok nekem; s különösen te, Farkas, esodalom, hogy annyira ösmered nem volt alkalmas tapasztalni soha, te nem tudod, mit tesz férjedem, mégis adjon kezét, hej! a régi világban, de nem is olyan régen, szerettem én a szerelmes verseket nagyon, most már lejárt: irt maga szerelmes verseket? Farkasra nem emlékszel? kérdem.

Farkas! kiált fel elragadtatva, bizony soha nem hittem volna: Farkas?! Szervusz, Farkas, Farkas barátságosan kelt föl székéről s üdvözölte a köszöntőt. Ismét keesi-zőrej hallatszott. A postakocsi állott meg kapum előtt. A kocsióbjt esinosan öltözött huszonnyolcz-harmincz éves ember szállt ki, ildomos komolysággal nyujta ajándékot a condutneurnek s oda szólítva egy a kapu előtt ácsorgó suhanozot, podgyaszát maga után hoztatva, kimért, feszes léptekkel közeledett felénk.

Ki lehet? gondolom. Ki lehet? kérdé felém fordulva Béla. Nem tudom, válaszolék, külseje, alakja ösmeretes, s mégsem tudok tisztába jönni; merném állítani, hogy Károly.

Ugy van! Károly, — szolt Farkas, — ő az, Károly, az igazságügyminiszteri titkár.

Az én kedves Károly barátom! — tört ki Kálmán, sötét fűtfelel hót eresztve rövid tajtékpipájából; gyereünk előbe.

Az érkező affektált komolysággal üdvözölte elbe siető körünk s egymásután kezét szorítva, inkább betanult, mint érzelmekkel vakban fejezte ki jó kívánságait névnapomon; elnoptá, hogy dollag engedvén, szabadságot vett magának engem, mint régi barátokkal nyilvánította örömet, hogy itt több régi barátjára is akadt. Farkast kerülte! Miért? Ók egy-kor a legjobb barátok voltak... honnét e hidegség? Politikai elveik ellenkezők!...

Mi hír Pesten? kérdé Farkas, végre ketté vágta az üdvözleteket. Két hete már, hogy eljöttem, azóta semem sem tudok.

Ez Kálmán, — kiálték fel...

Dehogy nem! Jól ösmered, — mondá Béla, — annyit megmondok, hogy író.

Író! Már úgy épen nem ösmerem; nekem semmij közöm az írókkal; mióta szegény Bolond Miska megbukott, nem jártok lapot; mégis adjon kezét, hej! a régi világban, de nem is olyan régen, szerettem én a szerelmes verseket nagyon, most már lejárt: irt maga szerelmes verseket? Farkasra nem emlékszel? kérdem.

Farkas! kiált fel elragadtatva, bizony soha nem hittem volna: Farkas?! Szervusz, Farkas, Farkas barátságosan kelt föl székéről s üdvözölte a köszöntőt. Ismét keesi-zőrej hallatszott. A postakocsi állott meg kapum előtt. A kocsióbjt esinosan öltözött huszonnyolcz-harmincz éves ember szállt ki, ildomos komolysággal nyujta ajándékot a condutneurnek s oda szólítva egy a kapu előtt ácsorgó suhanozot, podgyaszát maga után hoztatva, kimért, feszes léptekkel közeledett felénk.

Ki lehet? gondolom. Ki lehet? kérdé felém fordulva Béla. Nem tudom, válaszolék, külseje, alakja ösmeretes, s mégsem tudok tisztába jönni; merném állítani, hogy Károly.

Ugy van! Károly, — szolt Farkas, — ő az, Károly, az igazságügyminiszteri titkár.

Az én kedves Károly barátom! — tört ki Kálmán, sötét fűtfelel hót eresztve rövid tajtékpipájából; gyereünk előbe.

Az érkező affektált komolysággal üdvözölte elbe siető körünk s egymásután kezét szorítva, inkább betanult, mint érzelmekkel vakban fejezte ki jó kívánságait névnapomon; elnoptá, hogy dollag engedvén, szabadságot vett magának engem, mint régi barátokkal nyilvánította örömet, hogy itt több régi barátjára is akadt. Farkast kerülte! Miért? Ók egy-kor a legjobb barátok voltak... honnét e hidegség? Politikai elveik ellenkezők!...

Mi hír Pesten? kérdé Farkas, végre ketté vágta az üdvözleteket. Két hete már, hogy eljöttem, azóta semem sem tudok.

Ez Kálmán, — kiálték fel...

Dehogy nem! Jól ösmered, — mondá Béla, — annyit megmondok, hogy író.

Író! Már úgy épen nem ösmerem; nekem semmij közöm az írókkal; mióta szegény Bolond Miska megbukott, nem jártok lapot; mégis adjon kezét, hej! a régi világban, de nem is olyan régen, szerettem én a szerelmes verseket nagyon, most már lejárt: irt maga szerelmes verseket? Farkasra nem emlékszel? kérdem.

Farkas! kiált fel elragadtatva, bizony soha nem hittem volna: Farkas?! Szervusz, Farkas, Farkas barátságosan kelt föl székéről s üdvözölte a köszöntőt. Ismét keesi-zőrej hallatszott. A postakocsi állott meg kapum előtt. A kocsióbjt esinosan öltözött huszonnyolcz-harmincz éves ember szállt ki, ildomos komolysággal nyujta ajándékot a condutneurnek s oda szólítva egy a kapu előtt ácsorgó suhanozot, podgyaszát maga után hoztatva, kimért, feszes léptekkel közeledett felénk.

Ki lehet? gondolom. Ki lehet? kérdé felém fordulva Béla. Nem tudom, válaszolék, külseje, alakja ösmeretes, s mégsem tudok tisztába jönni; merném állítani, hogy Károly.

Ugy van! Károly, — szolt Farkas, — ő az, Károly, az igazságügyminiszteri titkár.

Az én kedves Károly barátom! — tört ki Kálmán, sötét fűtfelel hót eresztve rövid tajtékpipájából; gyereünk előbe.

Az érkező affektált komolysággal üdvözölte elbe siető körünk s egymásután kezét szorítva, inkább betanult, mint érzelmekkel vakban fejezte ki jó kívánságait névnapomon; elnoptá, hogy dollag engedvén, szabadságot vett magának engem, mint régi barátokkal nyilvánította örömet, hogy itt több régi barátjára is akadt. Farkast kerülte! Miért? Ók egy-kor a legjobb barátok voltak... honnét e hidegség? Politikai elveik ellenkezők!...

Mi hír Pesten? kérdé Farkas, végre ketté vágta az üdvözleteket. Két hete már, hogy eljöttem, azóta semem sem tudok.

Ez Kálmán, — kiálték fel...

Dehogy nem! Jól ösmered, — mondá Béla, — annyit megmondok, hogy író.

Író! Már úgy épen nem ösmerem; nekem semmij közöm az írókkal; mióta szegény Bolond Miska megbukott, nem jártok lapot; mégis adjon kezét, hej! a régi világban, de nem is olyan régen, szerettem én a szerelmes verseket nagyon, most már lejárt: irt maga szerelmes verseket? Farkasra nem emlékszel? kérdem.

Farkas! kiált fel elragadtatva, bizony soha nem hittem volna: Farkas?! Szervusz, Farkas, Farkas barátságosan kelt föl székéről s üdvözölte a köszöntőt. Ismét keesi-zőrej hallatszott. A postakocsi állott meg kapum előtt. A kocsióbjt esinosan öltözött huszonnyolcz-harmincz éves ember szállt ki, ildomos komolysággal nyujta ajándékot a condutneurnek s oda szólítva egy a kapu előtt ácsorgó suhanozot, podgyaszát maga után hoztatva, kimért, feszes léptekkel közeledett felénk.

Ki lehet? gondolom. Ki lehet? kérdé felém fordulva Béla. Nem tudom, válaszolék, külseje, alakja ösmeretes, s mégsem tudok tisztába jönni; merném állítani, hogy Károly.

Ugy van! Károly, — szolt Farkas, — ő az, Károly, az igazságügyminiszteri titkár.

Az én kedves Károly barátom! — tört ki Kálmán, sötét fűtfelel hót eresztve rövid tajtékpipájából; gyereünk előbe.

Az érkező affektált komolysággal üdvözölte elbe siető körünk s egymásután kezét szorítva, inkább betanult, mint érzelmekkel vakban fejezte ki jó kívánságait névnapomon; elnoptá, hogy dollag engedvén, szabadságot vett magának engem, mint régi barátokkal nyilvánította örömet, hogy itt több régi barátjára is akadt. Farkast kerülte! Miért? Ók egy-kor a legjobb barátok voltak... honnét e hidegség? Politikai elveik ellenkezők!...

Mi hír Pesten? kérdé Farkas, végre ketté vágta az üdvözleteket. Két hete már, hogy eljöttem, azóta semem sem tudok.

Ez Kálmán, — kiálték fel...

Dehogy nem! Jól ösmered, — mondá Béla, — annyit megmondok, hogy író.

Halljunk valami újat! — tevéem hozzá, — ki tud, ha te nem?! Semmi — felelt modorosán üldve a székre le, — épen semmi.

Tegnapelőtt indultam el, azóta mi újsg van, nem tudom.

Ez már mégis csak sok! Meddig kell még várni nődre? kérdé zugolódva Kálmán. — Itt a nyakam, ha meg nem halok azonnal éltlen.

Kis türelem, — sugá fülébe Béla, esendesen félre vonva Kálmánt, ez nem illik, várj csak pár pereszt.

Már akár illik, akár nem, de én elhetném, íhatnám, nektek könyönyü, nem hagyatok kilenez mértföldet a hátatok megett chomra, mint én, fogadom, egy óra sem telt el, mióta fölkeltek. Bár bort hoztatál fel, mig reggelizhez ülünk.

Ugyan mit gondolsz? Reggeli előtt bor! Ném soha meg nem engedné, tiltakozám zavartan.

Már ha enged, ha nem, nekem az mindegy, én inni akarok, — sürgette tovább, — inkább elmegegy magam a pincemesterhez s rendelkezem neki: tudom, lesz bor.

A pincézébe mész! Én is megegyek, látom kell, hogy vannak rendezve a hordók s miként van tartva a pincze, az ember mindig tanulhat.

Hárman maradtunk. —De végre csak nem halt ki Pest, vevé fel a szót ismét Farkas, — csak élnek még az emberek?

Épen semmi, épen semmi! ismétli a titkár.

Látszik, hogy titkár vagy, — mondám, — tudod örzeni a titkokat. Hol a régi elevenség, vídámásg, beszédesség? Te egészen megváltoztál.

Az embernek alkalmazni kell magát; állambizalmokot komoly megfontoltság jellel; tekinlyt kell mutatni; magába zárkozottság, komolyság tekintélyt szerez.

Igen s megbuktatja a népszerűséget; leereszkedés, nyájasság a közvélemény kedvezőéve tesz; így bálmulva tisztelnek, egy tisztelve szeretnének.

Az ilyen nagy állautérfiaknak más nézeteik vannak... ók barátai körét is közönségek tartják, — szolt csipősen Farkas, — nekik érzelmeket megtagadniok kell a feledni barátságot, feledni a szerelmet.

Ez túl megy az illem határára, — válaszolt Károly, — barátságunkról nem beszélek; mi a szerelmet illeti... én áldozat vagyok, hazám javára szentelém magam.

Hibás nézeted; lehet igaz barátod, ki politikai ellened; az országgyűlés vagy saját vitáival nem kell az élet örömeit izeltelnit, válaszolj, fe

ik oldal.

Nem beteg... láttam ma is... Simon lehajtotta fejét és nem... kérdezett többet. Elhittette magával, hogy csak azt akarta tudni, vajjon nem beteg-e Valéria. Pedig hány, de hány kérdés nyugtalanodott meg ajkain... Elfojtotta őket.

Valéria ijedten sietett hozzá és gyöngéden ápolni kezdte. Simon csakhamar magához tért. Körülnézett és amit meglátta Valériát, reszkető kezekkel intett feléje.

Valéria dacosan vállalt jontu és elment. Másnap a remeté a hívők nem találták a szokott helyén. A kunyhó üresen maradt. Simon páter visszament a kolostorba, a legsötétebb cellából nem mozdult ki soha többet, ott imádkozott és verte a mellét.

Simon lehajtotta fejét és nem kérdezett többet. Elhittette magával, hogy csak azt akarta tudni, vajjon nem beteg-e Valéria. Pedig hány, de hány kérdés nyugtalanodott meg ajkain... Elfojtotta őket.

Szeretsz, tudor... Elárulja a nap... S a láng, mely... Ah, azt lesüt... A diadalmas lá... Mint felleget h... A tagadás, a sz... Napfényes arc... Sugárzóbb fény... Szíved kípattan... Tavaszod eljött... Ah, ellenállod... És bár tagadsz... Tudom, szeretsz... És most... nag... Szívemben, mel... Az elhathatlan... És bár köztünk... Lelkem szíved... Mert, oh válós... A szívemig ér... Izzó szerelm... A szörnyű távo... Rónán és bérce... S szívemnek tü...

A BEVANDORLO

KIS HIRDETESEK
Minden hirdetés... Készítési díj... Adóhivatal: 32 E. 72 St. N. Y.

RIZSÁK JANOS
Közjegyző, pénzzallító és váltóüzlete
129 Second Street, Passaic, N. J.

ROTH JOZSEF
BANKHAZAI
401-2 Jerome St. McKeesport, Pa.

Magyar Betegsegélyző
Egyletek Szövetkezete
FRANK SZLOVENSZKY
Corner STATE & BUTLER ST., BRIDGEPORT, Conn.

Dr. M. E. KOHN
magyar orvos,
400 LOCUST STREET,
MCKEESPORT, Pa.

ELSŐ MAGYAR REFORMATUS
EGYHÁZ NEW YORKBAN.
Ismeretlenek vasárnap délelőtt 10 óra...

"A BEVANDORLO" NAPTÁRA
az 1911. esztendőre
MEGJELENT ÉS OLVASÓINK KEZÉBEN VAN.
A Bevándorló Naptára
NEM ALL ÖSSZEHOZZOTT DOLGOKBÓL BÉTKES ANYAG
VAN ABBAN FELDOLGOZVA, AMELYNEK HASZNÁT VESZI
MINDEN OLVASÓ.

POLGÁROSODJUNK!
A new yorki Magyar Liga az első pa-
ri és polgárelvél kivételénél segítséget
nyújt. Eddig is bámulatos eredmény-
nyel dolgozott, több mint 375 esetben
örte el az elvált.

DEUTSCH TWADAR
ur Pennsylvania keleti részében utazik
a Bevándorló körében. Előzetési és
hirdetési díjak felvételére és nyugtá-
zására fel van baltalmazva. Ajánl-
juk a honfitársaink figyelmébe és
jóindulatára.

SZABADALMAKAT
KIESZÉKOL BEL- ÉS KÖLFOLDON S AZOK ELADASÁT ÉS ÉRTÉKESÍTÉ-
SET KOZVETVE
HERZOG ZSIGMOND
AZ EGYESÜLT ÁLLAMOK SZABADALMI HIVATALÁBAN BEJEGYZETT
SZABADALMI ÖGYVÉGE ÉS A BUDAPESTI KIR. MEGYERTEMEN VEG-
ZETT ORKEVELES MÉRŐKOR.

ADLER IGNATZ
1236 FIRST AVE., 69 UTCA SARKÁN,
NEW YORK.

BARTA M. MIHALY
ur, aki hosszabb időn át gyöng-
lőpárta, újból felvett munkáját
Pittsburgban, Barja ur Pennsyl-
vania állam nyugati részében
minden tekintetben képviseli a
Bevándorlót. Előzetési és hirde-
tési díjakat felvehet és nevünk-
ben nyugtázhat. Barta urat elő-
nyösen ismeri Pennsylvania ma-
gyarsági s így felesleges őt kü-
lön bemutatnunk.

Dr. PEKELMAN IZSO
MAGYAR FOGORVOS, 308 EAST, 72 STREET, NEW YORK.
Az összes fogorvosi műtétek 10 évi jótállás mellett. — Rendel reggel
10-től este 8-ig, vasárnap 10-től 4-ig.

Hunfalvy Hugó
MITES ÖGYVÉD ÉS JOGTANÁCSOS.
Közjegyző hivatal.
309 BROADWAY, NEW YORK CITY

ALLAST KERES
kereskedő-segéd, jelenleg egy
bank-hűgygytródnában irnok. Be-
szél magyarul, németül, tótul,
lengyelül, némileg angolul, keres
egy megfelelő állást. J. Lossin-
sky, 932 Virginia Ave., Johns-
town, Pa.

BELDEGREEN FÉNYKÉPÉSZ
A LEGJOBB MAGYAR
32 AVE. C a 3-ik utca sarkán, NEW YORK
Telephone 2962 Orchard. Telephone 2962 Orchard.

FEUERSTEIN L.
ELSŐRANGU NŐI KA-
LAP. ÉS VIRÁGÜZLET.
Nagy választék, jó kiszol-
gálás.
1541 First Ave. New York
a 80. és 81. utcák közt.
MAGYAR ÜZLET.

JÓ FÖLDEK!
Aki jó földet vagy szép birtokot
akar venni és biztos otthon letési-
teni, sziveskedjék bővebb felvilá-
gosításért hozzám fordulni. HOL-
CZER MIHALY telephő és a Kos-
tuthville telep vezetője, 404 Cor-
poree ave., Brambleton, Norfolk,
Va.

MONOPOL-KÁVÉHAZ
ROTH PÉTER, Mgr.
145 MÁSODIK AVE.
NEW YORK
A KILENCZEDIK UTCA SARKÁN.

LEGJOBB MAGYAR KONYHA
Telmányi O. Györgyné
MAGYANVENDÖGLÖ.
121 WEST 61 ST., NEW YORK.
Legfinomabb kizsoltás, számos
magyar étel és jó magyar ur
társaság teszik ezt a magyar ma-
gyavendéglőt keresett helytve.

WÁRADY LAJOS
Heszl peres és katonai ügyek pontos
elintézése.
PENZKÜLDÉS AZ Ó-HAZÁBA
Az összes HAJÓGYVÁSÁRLÁSRA, PÉNZKÜLDÉSRE
HÁZAK VETÉLE ÉS ELADÁSÁRA
Magyar közjegyző.
449 BROAD ST., TRENTON, N. J.

LEGOLGÓSABB LEGBIZTOSABB
HAJÓGYVÁSÁRLÁSRA, PÉNZKÜLDÉSRE
SCHWABACH és FIA
MAGYAR BANKHAZA
NEW YORK
1347 FIRST AVENUE. A 72-İK UTCA KÖZELÉBEN.

LEGJOBB MAGYAR KONYHA
Telmányi O. Györgyné
MAGYANVENDÖGLÖ.
121 WEST 61 ST., NEW YORK.
Legfinomabb kizsoltás, számos
magyar étel és jó magyar ur
társaság teszik ezt a magyar ma-
gyavendéglőt keresett helytve.

WÁRADY LAJOS
Heszl peres és katonai ügyek pontos
elintézése.
PENZKÜLDÉS AZ Ó-HAZÁBA
Az összes HAJÓGYVÁSÁRLÁSRA, PÉNZKÜLDÉSRE
HÁZAK VETÉLE ÉS ELADÁSÁRA
Magyar közjegyző.
449 BROAD ST., TRENTON, N. J.

Kerékpárok
A LEGTUDOSÁBBI ÁRAN KAPATOK
10 RIVER AVENUE, DUQUESNE, Pa.
Bárczy István-nál
Körüljárókat, imakönyveket, társasjátékokat, dala-
kandó és beszélőgépeket.
(jun. 30.)

LAKÁS.
Tisztességes fiatal ember lakást
kaphat fűrdőhasználatlalt, eset-
leg kosztal. J. Kindernay, 353 E.
85. St., New York.

Bankbetevőkhöz!
Mevan-e ön elégedve az-
zal a kevés kamattal, amit
bankbetétje után kap?
Nem hajtja a'nak a ha-
szonnak egy részét, amelyet
a takarékbankok az ön pén-
ze segítségével csináltak?
MI KIFIZETJÜK ÖNNEK
A HASZONNAK AZT A
RÉSZÉT.
Ez a társaság sohasem
fizet kevesebbet hét száza-
léknál. HATSZÁZÁLEKOS
KAMATÉRT KEZESSE-
GET VALLAL ÉS AZON-
FELÜL ÖZTÁLEKOT AD.
A legújabb konzervatív
new yorkiak ajánlják a tár-
sulat.
A társaság tőkéje felmíl-
lió dollar.
Írjon magyar körlevélért
és részletekért.
UNITED REALTY AND
MORTGAGE CO.
Hungarian Department
220 Broadway, New York.

ELSŐRANGU BORBÉLYÜZLET ÉS FÜRDŐ
BATHÓ ISTVÁN, tulajdonos.
Boulevard-épület, 158-2 Avenue, a 10-ik utca sarkán.
Tiszta és rendes kiszolgálás. Mérsékelt árak.

KIADÓ
különbejárta szoba egy-két ur
nagy házaspár részére. Mrs. Ke-
rkes, 233 East 9th st., első eme-
let.
(jun. 30.)

Szabadság
kiváltságban — 1508 Second Ave. —
csónkolt ROZSA BANI, az ismert he-
gedűművész WEBER JANOS orgona.
"Körös szünet, hányvennyet. — A
legkamatosabb magyar könyvtár a
világban. — Ezen könyvtárban
számos régi és legújabb magyar
költemény, — Ezen könyvtárban
költemények, — A magyar nyelv
tanulása a legkölteményes.

HOFFMANN JÓZSEF
"Szabadság" kávéház tulajdonosa.

CHICAGOI MAGYAR ORVOS.
Dr. Löwinger Ernő
AZ ÖSSZES ORVOSI TUDOMA-
NYOK TUDORA.
1838 GRAND AVENUE,
CHICAGO, ILL.

RENDELŐKÖR: Naponta reggel
9-11-ig, délután 2-4-ig, este 8-ig.
Vasárnap délelőtt 9 óráig, 12-ig.
Telefonszám: Boly 2901.

Beugratás.
Irta: Pekár Gyula
Szóval hát elváltak ve
Látom, ti nem méltán
elégé e tény bordenjét,
nem ösmeritek Mariská
gény Mariská!) s nem
tisztában a kapitány ur
En azonban ösmerem S
bach kapitányt, igen s
renesém még a 17-es husz
Csak alantás hadnagya
De brutális után itvén
sen el tudom képzelní ma
hogy mennyivel kellem
lehetett az e hírdet "
ron" feleségének lenni.
csinálták a huszárk az
nótát, hogy "sárga-rigó
fészek... kapitány ur m
szeg"... Hát az volt
oly annyira, hogy a vá
lyamán még a békítési
tekre is mindig holtresz,
el s mindenkit meg aka
Meg ő, még a tekintetes

SZÉPIRODALMI MELLÉKLET

VIII. ÉVFOLYAM, 93. SZÁM.

LITERARY SECTION OF THE BEVANDORLO

VIII. YEAR. No. 93.

Tudom, szeretsz!

Irta: —s.

Szeretsz. Tudom!
Elárulja a napfény arcodon,
S a láng, mely szép szememben rejtve ég;
— Ah, azt lesütöd immár nem elég!
A diadalmas láng kitör, kicsap,
Mint felleget ha átszakít a nap;
A tagadás, a szó itt mite' használ,
Napfényes arcod, hidd el, száz tavasznál
Sugárzóbb fényvel szórja, hinti szét
Szived kipattant titkának hírét,
Tavaszdod eljött, kivirult virága,
Ah, ellenállnod késő már — s hiába!
És bár tagadsz, bár néha csak nevensz,
Tudom, szeretsz!

És most — nagy ég!
Szívemben, mely hideg volt, mint a jég,
Az olthatatlan láng lobogva ég;
És bár köztünk mérföldök száza fekszik,
Lelkem szived áldott tüzen melegszik.
Mert, oh valóság! s nem pusztán rege:
A szívemig ér annak melege!
Izzó szerelmed gáttörő hatalma,
A szörnyű távolságot áthidalva,
Rónán és béczen át idáig ér,
S szívemnek tünt reménye visszatér.

Szeretsz, tudom! — Mert másként mint lehetne,
Hogy álmatlan, gyötrelmes éjjelen,
Midőn vágytól gyötörve, lázban égve
Néved' belélszom a néma éjbe,
Te lágy, szerelmes szóval, edesen,
S zokogva ejted ki az — én nevem!
Oh nem csalódás! Hallom jól idáig,
S lelkemben a sejtés valóra válik:
Hogy míg én itt majd meghalok utánad,
Lelkedben is vagyok viharja támad,
És mintha öve marezangol szerte fecskét,
Ugy gyötéri, tépi megriadt szivecskéd,
S míg az a szenvedélylyel küzd, csatázik,
A párnád addig forró könyben ázik!

Szeretsz, tudom!
És roskadozva jársz a bus uton,
Amelynek végén int a Golgota.
— Ah, melyikünk ér majd előbb oda?
Szeretsz, tudom! Szeretsz epedve, égve,
Az agy, az ész parancsa ellenére,
Szászor lemondva s újra csak remélve...
Képe magát belopta már szívedbe,
És nincs erő, mely azt onnan kivésse,
Mert olyan mélyen járnak már gyökerei,
Hogy sziveddel lehetne csak kitépni...

Szeretsz! Bár ismered
A tiltó gátat, mely köztünk mered.
Tudod: szerelmünk tiltja föld is, ég is,
S te csak szeretsz, szeretsz epedve mégis.
Szeretsz, tudom! És mindig fogsz szeretni!
Nincs már erőd lemondani, feledni,
S le cézáltnal vivod titán harcodd',
Bár könyvtől ázik szép madonnareződ,
Bár vissza nem nyered — tudod — nyugalmad',
S csak szenvedés, gyötörődés lesz jutalmad,
Bár jól tudod, hogy enyém nem lehetsz,
— T csak szeretsz, szeretsz!

Beugratás.

Irta: Pekár Gyula.

Szóval hát elváltak végre...
Látom, téj nem méltányoljátok
elégé tny horderejét, Persze,
nem ösmeritek Mariskát (sze-
gény Mariska!) s nem vagytok
tisztában a kapitány ural sem.
En azonban ösmerem Schluder-
bach kapitányt, igenis van sze-
renesem még a 17-es huszároktól.
Csak alantás hadnagya voltam,
de brutálitása után itélve, telje-
sen el tudom képzelni magamnak
— hogy mennyivel kellemetlenebb
lehetett az e hírhedt „Sauf-Bar-
ron" feleségének lenni. Hisz rá
esináltak a huszárok azt a szép
nótát, hogy „sarga-rigó, darázs-
fészek... kapitány ur mindig re-
szeg!... Hát az volt és pedig
oly annyira, hogy a válópör fo-
lyamán még a békítési kísérle-
tekre is mindig holtrezegen jött
el s mindenkit meg akart verni.
Meg ő, még a tekintetes törvény-

széket is! Ez imponált. A tekinte-
tes törvényszék a maga beeses
egészségét féltve, végre tekintet-
tel volt a Mariska egészségére is
és kinöndta a választ. Mariska
„elvált asszony!" Szép ezim, női
pályán a legérdekesebb állás.
Épp ezért álljunk meg itt egy
szóra.
Ezek az elvált asszonyok
ugyanis kétfélék. Vagy azért
válnak el, mert férjük képeben
mindörökre megutálták a szerel-
met (ösmerem ilyeneket, akik
tudomillik sohse tudták többé
magukhoz térni utálatukból) —
vagy azért válnak el, mert a kel-
lemetlen kezdet épp a más férfi-
val való kellemesebb folytatásra
tüzei őket. Mondjuk így: rot-
habd almába haraptak, de ez nem
kedvetleníti el őket s nem gene-
ralizálnak bálgnál, hogy „minden
alma rothadt". — ellenkezőleg
csak annál inkább gusztnust kap-
nak a többi egészséges, piros al-
mára. Hamar egyet, hogy az
előbbi esuf ize muljék!... Hát

ez józan, praktikus világnézet,
kivált, ha az ember már szemet is-
vetett valami ilyen szép másik
almára, de sietek kijelenteni,
hogy az eset nem forgott fenn
Mariskánál. Schluderbach, vagy-
is helyesebben a szerelme borizú,
de felettebb esőmörletes gyü-
möles lehetett, úgy, hogy sze-
gény asszony válás után megfo-
gadta, örökre Wertheim-lakatot
tesz a szívére. Pestre jött és örült
a szabadságának. Micsoda gyö-
nyör: járhatott-kelhetett tetszése
szerint s mindenkifelett békén
pihenhetett a szobájában, Isteni
nyugalom! Járt ő azért társaság-
ba, szakértőn nézte barátói firt-
jeit, de inkább csak úgy, mint
ahogy a háborút viselt katona
nézi a békéletű szám eszszármán-
vereit. Ostoba és mily ezeltalan
parádé! a világrt se kért volna
ő a flirtékből. Ha az udvarlók
nagyon szorongatták, főlényes
biztonsággal felelt: „Köszönöm...
szabadságon vagyok. És ohne
Wartegebühr, uraim! Nem várok
senkire".

Az aktív hódítók közül ugyan-
is tényleg már többen szemet ve-
tettek rá. Sokszor kérdeztem ma-
gamtól, voltaképp miért is érdek-
lődnék mi annyira ezek iránt a
fiatal elvált asszonyok iránt?
Tán ugyanazért, amért a vázla-
tok gyakran jobban érdekelnék
a kész festményeknél. Persze!
Az elvált asszony egy megkez-
dett kép, egy félbehagyott (vagy
otthagytott) vázlat, melynek rejt-
élyes bizonytalansága önkényte-
lenül eskikandozza a férfi keze-
ket, már tudomillik, hogy kiki a
maga kifejezése szerint fejjeze be
azt a skicchez a maga álmainak
a tökélyévé. Am szerelmemben di-
lettáns marad mindenki s több-
nyire önmagunkat szerdjük rá.
Könyvű a más munkáját kriti-
zálni, de tessék egy félbehagyott
rajzba belejavítani, pláne ha
(mint rendszeren) többé kiséll,
hogy az rosszul volt elkezdve...

Mariska? Hát szakértőn néztük a
szerelme vázlatát az ő arezán is.
Konstatáltuk az ajkaka asszony
már, de a szemében mintha még
mindig a leány szégyenkeznék.
Szikdunk azt a „Fischer" kapi-
tányt s a pályázók csak annál
több kedvet kaptak a szöke váz-
latba való belejavításhoz. Kirá-
dozni azt a multat a tekintetéből!
Nem sok volt ez a mult, csak
annyi borongott arezán, amennyi
épp a legkívánatosabbra fűsze-
rezte a vele való jövőt... De
hamar, a dologra térjünk.

Mariska, szegény, hát boldo-
gan örült a szabadságának „Mit
esinál vele?" kérdeztem, ha na-
gyon esküdöttél, mennyire örül-
— „Tartogatom!" — „Kinek?"
— „Eh, magamnak!" — „Kama-
toztatja?" — „Persze!" — „No
vigyázzon, nőnél a szabadság
csak terhet kamatoz... nem bir-
ja el! Belebukik, Csödbe kerül.
S az árverésen majd valami ra-
vasz lífona veszi meg olesón a
maga drága szivecskéjét..."

Párszor összevezettük, aztán fo-
gadtnak rá. Hát örösködött ő s
egy éjig ki is bírta. Ekkor kez-
dett nyugtalan lenni s került a
szememet. En azonban csak an-
nál jobban figyeltem a Balsay-
szuroton. Pont hétkor mindig
összezezzent s az ajtó nyílását
leste. Hohó, hiszen van már je-
löl, — kiesoda? A sok pályázó-
val szemben csak olys valaki le-
het, aki abszolúte nem pályázik.
...Majd hanyattestem! Lehet-
sége: Pista, a szép Pista, a
Flegna Pista? a legfonségesebb
nyugalom s leghumorosabb két
nyelenszeret tulajdonosa? Akit
semmi se hozhat ki a sodrából!

Nagyot neveltünk, a barátok
tapsoltak hozzá. En leültem a pi-
tölő Mariskához:
— Az Isten áldja meg, mit
akar ezzel a Pistával? Nézze, kis
méltósága, én ösmerem őt, a leg-
javallóbb fiu a világon, valósá-
gos Bayard, de egy nagy hibája
van: szép, tulcsép, — olyannyira
az, hogy (kérdje meg tőle!) már
önönmagának is terhére van ez
az ő szépsége. A divatúrns leá-
nyok megállnak utána az utcán
s a színövendékek kosárszám-
ra írják neki a szerelmes levele-
ket. Ő szolgálatkés, jóakaratu
fiu, de terhére van, már alig mo-
sólópalézát közvetlenül a lába
elő tartják s esettintenek neki.
Magának egy ily ugratópáleza
kell a szerelmes játékhöz...
Mariska! elgondolkodott:
— Ki legyen az?
— Akárki... mondjuk p. o.
Frech Aladár barátunk. Ajánlom
őt. Ő a legszemtelenebb közőt-
tünk. A leghasznavethőbb „out-
sider", aki mindenütt, minden-
kor mindenkinek kész udvarolni
s akár minden pillanatban ki le-
het dobni. Nem veszi rossz néven.
Csak egyre vigyázzon.
— Mire?
— Arra, hogy Aladár... na-
gyon gyorskaru ember!
Neveztet:
— No de az én kezem se lassu
a pofra?
— Mondom, vigyázzon, Aladár
fene leány. Mesés trainingje
van a hirtelen ölelésben.
— Köszönöm!
Egy romantikus flirt, melybe
a rikácsoló Frech Aladár ugrik
be harmadiknak... pokoli komé-
diá lesz ez. Pistát lestem: ott
a páleza, no ugrik-e végre a fleg-
ma? Dehogy is ugrott ő. Egyked-
vűen, söt szivesen félrelélt. Hm,
ebből baj lesz. Az is lett. Mariska
ez újabb kudarcra, teljesen el-
vesztette a fejét. Még a barátok
is elámulnak azon a kihívó, szin-
te kétségbeesett kacérságon,
melylyel Frechet a játéka von-
ta. Persze ő csak Pistát tartotta
szem előtt s nem vette észre, mi-
lyen mélyen mászik bele ennek a
ravasz harmadiknak a hálózába.
Aladár? Bánta is ő, hogy a kis
méltósága csak „pacemakernek"
akarja alkalmazni, neki a percz
volt a fő, amit ki kellett hasz-
nálni.

Nos, a mult heten történt. Ér-
tem én, bajos az a hazárdjátzma
hevében megállni! De hát mégis
nagy merészség volt, Mariska el-
szánta magát. Az utolsó kártya...
Öt órára kéréte Pistát, de félte-
re meg Frech Aladárt rendelte
magához. Az a félóra bőven ele-
gendő volt arra, hogy Aladár ur
keelő merész hangulatba jöjjön.
Denikve, mire ötkor a Flegna
bellepett, bizony kissé ámultan
állt meg a küszöbön. Félhomály
a boudoirban s a nő és udvarlója
mintha csak akkor rebentek
volna széjjel, Mariska még azt is
megette, hogy halkán felsikol-
tott. Aztán tettetett zavarral üd-
vözölte Pistát, Csend.
— Tán zavaron magukat?
— Kérem... én kérétem ma-
gát ide...
— Ugra esend. Hm, ő kéréte? hát
ülünk le. És már győzni kezdett
az áldott Flegna, midőn a ven-
dégnek ujból esudálkózn kellett.
Az ördögbe is, ezek nem zseniroz-
zák magukat. Mit akar voltaképp
a kis méltósága? Tüntetően fog-
lalkozik tovább a másikkal, —
Aladár ur győztesen kacag s
csak lenézően pislog olykor a he-
lyét nem találó Gibicz felé. Pista
várt egy darabig, aztán boszan-
kodni kezdett. Hogyan, azért
hívták ide, hogy ezt a kurizálást

nézze, hogy Frech Aladár előtt
neveltségessé tegyék? Illő ko-
molyssággal kelt fel, Mariska nem
tartóztatta. De kikísérte az elő-
szobába. Reszketett izalmában,
a falhoz kellett támaszkodnia.
Ime, Pista nyugodtan veszi a ka-
bátját. Már a kilincsre teszi a ke-
zét...
— Hát... hát csakugyan el-
megy?
Egykedvű, tán kissé gunyos
hang:
— Kérem, ez a legokosabb és
legkorrektebb, amit tehetek.
— Hallgasson rám. En kérem
magát, ne menjen el. Kérem!
A Flegma elnevette magát:
— No már csak ilyet ne kíván-
jon tölem! Kezét esökölöm.
Mariska meredten bámult a
beesapódó ajtóra. Vége, elvesze-
tette a esatát! Szerelme, düh,
kétségbeesés: elment? itt hagy-
ta? Jó! Veszedeles mosolylyal
egyenesegetti ki. Vissza... Resz-
ketve, kipirultan állt meg Frech
Aladár előtt. Aladár ur szakér-
tőn nézett rá: „itt a percz." Mel-
léje siklott:
— No kis néni, hát mégis ki-
tuszkoltuk azt az okvetetlenke-
dő bácsit. Hülye az öreg... ma-
ga mégis szeretné? Dehogy is
szereti. En mondom, a tanár. Van
más férfi is a világon, például...
no paszit, baba, ide, mellém üljön
le...
A kis méltósága szófogadón
ült le. Nem hallotta ő a szót, nem
érezte, hogy a kezét fogják, söt
azt se, hogy utóbb már a karját
esököljék. Ő csak Pistát látta
maga előtt, az ő szemét érezte
magán: elment? itt hagyta? jól
van, ő akarta!
— Kis néni...
A gyorskaru Aladár! Mondot-
tam én Mariskának... denikve,
ő bizony csak akkor kapott ész-
be, mikor Frech már ölelő esök-
rohammal vette be a nyakát.
Meglépetés, iszonyat, küzdés, —
de aztán megint csak Pistát lát-
ta maga előtt. És ekkor a boszu
szédülete győzött: hadd lássa
Pista, hadd gyönyörködjék, ő
akarta!
— Szeret, kis néni?
— Iihetetlen, de vannak perczek,
mikor a boszu kéjérezete annyira
hasonlít a szerelmehez, hogy az
ember biz' Isten összetéveszti a
kettőt. Mariska csak Pistát látta
és... szilajon adta vissza az Ala-
dár esökjét. Persze nyomban rá
már undorral szökött talpra:
— Pusztuljon, gazember!
— Kérem...
Frech kacagva kotródott. Ne-
ki meg volt a haszna ő megkap-
ta a maga esök-perczentjeit, —
de szegény Mariska kétségbeeset-
ten kapott a haláltökához. Mit
tett? Mire éjtélkor is sirva ült
secretairejénél és írta már a szá-
zadik levelet Pistához! Jöjjön,
siessen hozzá, hamar, azonnal!
A Flegma reggel kapta kézhez
az irást. Nem értette, de gentle-
man volt és lóhalálában sietett
fel a segélyére apelláló hölgyhöz:
— Az Istenért, mi történt?
Mariska sirva, összetörtén val-
lott.
— Magáért tettem, magáért el-
vezítettem magamat!
Pista felesólválva, szörnyű ko-
molyan ült ott:
— De hát hogy történt?
— Hogy? Hát úgy, hogy maga
tegnap rutul itt hagyott... itt
hagyott vele egyedül és ez ne-
kem borzasztó rosszul esett. Ma-
ga a hibás...
— En?
— Igen, maga. En dühös let-
tem magára, boszuit akartam ál-
lani...
— És?

— És nem tudtam, mit esiná-
lok. Egyszerre átölelt, karjaiba
fogott és... pfúj!
— Megesókolta?!
— Igen... és én még csak nem
is ellenkeztem. Valami örült gyö-
nyörőségem telt ebben a szégyen-
ben. De hát maga akarta... Oh,
a föld alá bujnék!
Pista tovább esóválta a fejét.
Elvörösödött kiesit:
— Megesókolta?! Gazember...
— Persze, hogy az. Egy hen-
ezegő, fecsegő fráter, ki ma már
diesekedni fog azzal, hogy en-
gem ölelt.
A Flegma gépiesen ismételte:
— Hogy magát ölelte...
Csend Mariska a nedves zseb-
kendőjét tépte:
— Nézze, boesásson meg, hogy
irtam, de nekem senkim sinés. És
mondom: maga az oka...
Pistának ránczba szökött a
homloka. Felkelt és begombolta
a redingotját.
— Megfogadom, méltás asz-
szonyom, és majd rendbehozom a
dolgot. És pedig alaposan.
— Mit akar... megyen már?
Mikor látom!
— Majd ha befogtam az Ala-
dár ur száját. Kezét esökölöm.
Flegma Pista e vizitől egye-
nest hozzászött. Meghökken-
tem: sápadt volt a dühtől. Sohse
láttam még így.
— Te, mi lelt?

Elmondta. En próbára tettem:
— De hát mi közöd nekéd
neked mindehöz? Nem vagy a vö-
legénye. No-no, a szép menyecs-
ke...
— Bolond beszéd! Egy dáma
fordul egy gavallérhoz... Sem-
mi érzelmi közöm ahoz a dáma-
hoz. En csak arra a himpellerre
vagyok dühös. És arra akarlak
kérni, jer velem most mindjárt a
kaszinóba...
Mentünk, Aladár ott volt és
burkoltnal ugyan, de már jává-
ban mesélte pár vig ezimborának
a nagyszerű kalandját. Közled-
tünkre elhallgatott kiesit.
— Mesélj csak Aladárkám, no
rajta, halljuk!
Frech gyanakvóan nézett fel.
A Flegma kiegyenesedett:
— Rajta, halljuk hát azt a rá-
galmazó, pimász beszédet!
A többi hamar ment. Tiszta
dolog, mindjárt verekedhettek.
És hát esznya mézárosmunka
volt az a párhaj, bizony Frech
urát lepedőben vitték haza. Am
nem igen értünk rá felette sajnál-
kozni, mert mindannyian a Fleg-
ma Pista metamorfózisán álmé-
koddunk. Komolyan mondom:
alig ösmertünk rá. Mintha új
életre ébredt volna: a régi egy-
kedvű pajtás helyett egy érzéstől
vibráló, szenvedélyes új ember
állott előttünk. Hogy rövid le-
gyek, úgy, ahogy voltunk, kette-
sében mindjárt Mariskához siet-
tünk fel. A kis méltás bágyad-
tan, remegve futott eléje.
— Rendben van.
Sikoly. — Mariska aggódva ta-
pogatta a karját:
— És magának nem esett baja,
nem, ugy-e?
Torkán akadt a szó, ott álltak
egymással szemben. Kezeik ke-
resték egymást, — hej, hej, az a
lusta Flegna Pista, minden most
végre kezdett volna kijönni a
sodrából! Banális dolog a párhaj
jó, de tudja az Isten, van mégis
valami rejtelmes erő ebben az
élet-halál-komédiában. A férfi, ki
győztesen tér meg, önkénytele-
nül is valami jutalomfélét vár a
nőtől, akiért megverekedett. Pis-
tának nyílt a szeme: mivel hogy
tett érte valamit, beessés, szerel-
mesen drágává lett előtte a szép

— És nem tudtam, mit esiná-
lok. Egyszerre átölelt, karjaiba
fogott és... pfúj!
— Megesókolta?!
— Igen... és én még csak nem
is ellenkeztem. Valami örült gyö-
nyörőségem telt ebben a szégyen-
ben. De hát maga akarta... Oh,
a föld alá bujnék!
Pista tovább esóválta a fejét.
Elvörösödött kiesit:
— Megesókolta?! Gazember...
— Persze, hogy az. Egy hen-
ezegő, fecsegő fráter, ki ma már
diesekedni fog azzal, hogy en-
gem ölelt.
A Flegma gépiesen ismételte:
— Hogy magát ölelte...
Csend Mariska a nedves zseb-
kendőjét tépte:
— Nézze, boesásson meg, hogy
irtam, de nekem senkim sinés. És
mondom: maga az oka...
Pistának ránczba szökött a
homloka. Felkelt és begombolta
a redingotját.
— Megfogadom, méltás asz-
szonyom, és majd rendbehozom a
dolgot. És pedig alaposan.
— Mit akar... megyen már?
Mikor látom!
— Majd ha befogtam az Ala-
dár ur száját. Kezét esökölöm.
Flegma Pista e vizitől egye-
nest hozzászött. Meghökken-
tem: sápadt volt a dühtől. Sohse
láttam még így.
— Te, mi lelt?

VÁNDORÉNEKEK.

Irtá: Szécskay György.

HANGOK A MULTBÓL.

Tul az Océánról levelém jött minap, Azaz nem is levél, csupán egy képes lap...

Egy hang a régmúltból. Asszonyi üzenet Repült át a nagy, hullámzó vizeket.

Elröppent időnek vastagon szőtt fátylán At mintha huszvégs magamat is látám...

Mit is mond a mese? — Lángolon szerettem Huszvégs szívemmel... tisztán, önfelédten...

Iszonyó volt hitem nagy összeomlása! A csapás szívemnek sirját majd megásta!

Átok megsem röppent ajkamról feléje, Kivántam: boldogság gyönyörét, 'ó' éjje...

Elszálltak az évek... a szívem begyógyult... Aztán — nos — megint csak szerelmi lángra gyult...

Hiába repült át végtelen vizeket Az ismert írás, a nem remélt üzenet...

Szék nagyrészt a másféle halak között személyvlogatást tenni nem tud...

Pedig vannak még a vizekben jó számú különféle más halfajta is. Példán a kárasz...

— Nem ér ugyan ez a beszéd egy árva hájtótól sem, mert ettől ugyan a hal nem lesz több, mint annemnyi van...

— Miért dráglott meg ilyen nagyon? Nem panaszkék mondom, mert nem szeretem a halat, de látom...

A jó multkor, de leginkább tavalyi múlt meg, jön egy ezélszerű szegény embőr, aféle kishalász...

Az ember felső tisztársai volt, közel Táphoz, ott a nyelvjárásuk találkoznak: így vált beszédében a kigyóból kényő.

Kigyó nem ilyen van ezen a tájon más, mint a víz sikkó, de ennek is alighanem más neve van...

Az ember felső tisztársai volt, közel Táphoz, ott a nyelvjárásuk találkoznak: így vált beszédében a kigyóból kényő.

Kigyó nem ilyen van ezen a tájon más, mint a víz sikkó, de ennek is alighanem más neve van...

Az ember felső tisztársai volt, közel Táphoz, ott a nyelvjárásuk találkoznak: így vált beszédében a kigyóból kényő.

Kigyó nem ilyen van ezen a tájon más, mint a víz sikkó, de ennek is alighanem más neve van...

Az ember felső tisztársai volt, közel Táphoz, ott a nyelvjárásuk találkoznak: így vált beszédében a kigyóból kényő.

Kigyó nem ilyen van ezen a tájon más, mint a víz sikkó, de ennek is alighanem más neve van...

Az ember felső tisztársai volt, közel Táphoz, ott a nyelvjárásuk találkoznak: így vált beszédében a kigyóból kényő.

Érzem, hogy életem boldogan nem folyhat: A boldog — mult idót soha meg nem bolygat...

S vigaszt és emléket a múlttól nem kér el: Közele dolog' sem érdekl, nem távol...

A szemét előtt leng rózsaszínű fátyol: A melynek bár kicsiny, szűk is a határa...

Messze földet járó Vándor lett belőlem, Messze földről ritkán...

Hallottaj felőlem... S egy-egy nótám hogyha Hozzad is elhatott:

Láttam, hogy térted Nem érezek bánatot... Kinek égés háza...

A földig légett: Sirat-e porlepte, Feledett fényképet?!

Kinek lelke vesztett Hazáját siratja: Régi forradt sebről...

Annak zeng-e lantja?! Miért szólsz hát hozzám At a nagy tengeren...

Mikor már nem éget A vesztett szerelem... Kezed miért mozdít...

Mohosult emléket, A mely alatt mélyen Nyugszik a te — képed?!

kisgyerek! Reggelre kelve azonban rendszerint át is változik kisgyerekké...

E vizibornyak tehát most már tanyát ütöttek a Tiszában. Egyre többen haladnak fölfelé...

A haresákon és eszákán áll, hogy e népvándorlásból mennyi tized esik az ő javukra...

— Ugyan, bátyám, merre lehetne innen a Poprád vizére menni? — Jaj, kicsinyeim — mondja...

A vizibornjak Ada-Kalch alól jönnek, emélfogva tudnak törökül, azt kiáltja tehát az előjáró vizibornyu...

Nincs kegyelem, csak egyedül a hatalmas Isten-nél! Itt kell már nekünk ezentul élni...

— Csakugyan, így fognak élni. Fiúk megokosodnak s apáik örömeire nagy raj unokákat nevelnek...

Az öreg Benezé ösdi ember volt, Aféle dörgölődő, urpári, régivilágibeli...

— Hát hogyne ellenkezett volna velök. De biz szécsakaszodott. Különösen akkor agyarkodott erősen...

— Hálátlanok... Mit akartok? Jó ember az... Szép bért ad... Helyenkor esakhogy meg nem vertek...

— ...Ha mi is befognánk a szánkat, ugy kisvinnák a zsirunkat, mint a kendőt!...

Való, hogy az öreg Benezé munkájának nem volt semmi lát-ságában. Ez a hivatal meg kaladt nem gyűjtött, nem takarított semmit...

— Egy kecskét! A tiszték összejöttek a magtár előtt. Az öreg Benezé is oda szörkődött...

— Hol volt kend az éjjel? Mit csinált? Hogy engedhette ezt a szégyent? Elmondták mindennek...

— Az ispan volt a legdühösebb. — Vén kenyérszűtitő! — mondta s a fogait összeszorította...

— Dologkerülő! — Instálom... — Csak a meg tudtával tör-fénthett! S aztán fenyegetőleg hozzá-tette:

— Utána járok! Azt mondom, hogy utána járók! Hanem aztán a kend el is pusztul innen!

A vén számar.

Irtá: Péczely József.

Az öreg Benezé aféle közismert alakja volt a falunak. Pedig nem volt se nagymódu ember, se félkegyelmű...

Az öreg Benezé ösdi ember volt, Aféle dörgölődő, urpári, régivilágibeli, szerette, tisztelte...

— Hát hogyne ellenkezett volna velök. De biz szécsakaszodott. Különösen akkor agyarkodott erősen...

— Hálátlanok... Mit akartok? Jó ember az... Szép bért ad... Helyenkor esakhogy meg nem vertek...

— ...Ha mi is befognánk a szánkat, ugy kisvinnák a zsirunkat, mint a kendőt!...

Való, hogy az öreg Benezé munkájának nem volt semmi lát-ságában. Ez a hivatal meg kaladt nem gyűjtött, nem takarított semmit...

— Egy kecskét! A tiszték összejöttek a magtár előtt. Az öreg Benezé is oda szörkődött...

— Hol volt kend az éjjel? Mit csinált? Hogy engedhette ezt a szégyent? Elmondták mindennek...

— Az ispan volt a legdühösebb. — Vén kenyérszűtitő! — mondta s a fogait összeszorította...

— Dologkerülő! — Instálom... — Csak a meg tudtával tör-fénthett! S aztán fenyegetőleg hozzá-tette:

— Utána járok! Azt mondom, hogy utána járók! Hanem aztán a kend el is pusztul innen!

felesége munkatényosnői pályára lépven, ég isem habozhatott soká — felesüppott honvédek.

Budavára bevételénél ott harcolt és egy nagy művészi alkalmatosság volt a Szent György-térre, ahol két művész — apa és...

Innék Komáromba igyekezett, de azaton elfogták. Utána börtönt és szenvedte a rabzságot, majd felelősségében minden utánjárása sem tudott kinyitni...

Az önként tisztelet hirtelen a főparancsnok elé hitták. De a szerencsétlen borostás szakállával úgy késett mint a bal-lator...

— Ez is baj. Más bajok is vannak. A halászköz meg a piezézó müked-velök egymást okolják...

— Iszonyó volt hitem nagy összeomlása! A csapás szívemnek sirját majd megásta!

Átok megsem röppent ajkamról feléje, Kivántam: boldogság gyönyörét, 'ó' éjje...

Elszálltak az évek... a szívem begyógyult... Aztán — nos — megint csak szerelmi lángra gyult...

Hiába repült át végtelen vizeket Az ismert írás, a nem remélt üzenet...

Szék nagyrészt a másféle halak között személyvlogatást tenni nem tud...

Pedig vannak még a vizekben jó számú különféle más halfajta is. Példán a kárasz...

— Nem ér ugyan ez a beszéd egy árva hájtótól sem, mert ettől ugyan a hal nem lesz több, mint annemnyi van...

— Miért dráglott meg ilyen nagyon? Nem panaszkék mondom, mert nem szeretem a halat, de látom...

A jó multkor, de leginkább tavalyi múlt meg, jön egy ezélszerű szegény embőr, aféle kishalász...

Az ember felső tisztársai volt, közel Táphoz, ott a nyelvjárásuk találkoznak: így vált beszédében a kigyóból kényő.

Kigyó nem ilyen van ezen a tájon más, mint a víz sikkó, de ennek is alighanem más neve van...

Az ember felső tisztársai volt, közel Táphoz, ott a nyelvjárásuk találkoznak: így vált beszédében a kigyóból kényő.

Kigyó nem ilyen van ezen a tájon más, mint a víz sikkó, de ennek is alighanem más neve van...

Az ember felső tisztársai volt, közel Táphoz, ott a nyelvjárásuk találkoznak: így vált beszédében a kigyóból kényő.

Kigyó nem ilyen van ezen a tájon más, mint a víz sikkó, de ennek is alighanem más neve van...

Az ember felső tisztársai volt, közel Táphoz, ott a nyelvjárásuk találkoznak: így vált beszédében a kigyóból kényő.

Kigyó nem ilyen van ezen a tájon más, mint a víz sikkó, de ennek is alighanem más neve van...

Az ember felső tisztársai volt, közel Táphoz, ott a nyelvjárásuk találkoznak: így vált beszédében a kigyóból kényő.

Kigyó nem ilyen van ezen a tájon más, mint a víz sikkó, de ennek is alighanem más neve van...

Az ember felső tisztársai volt, közel Táphoz, ott a nyelvjárásuk találkoznak: így vált beszédében a kigyóból kényő.

sem lehet azonban megbet. Akkor áll mezevárosi gárdnoka a híres hogy Tripusz zöméferrel le-

színház világi-ny tömlökben a kulcsák közt or azután mártólőkben a víz, hogy kifúj- radékot, ilyen személyzet a ráugrott és gummiszákot, szösség támadt, a nézőtérre is azán volt a gázfejlesztője ellenkedett az- vidéki ember szét, hogy mi - felelte fleg-

asodott. Ret- szósszonyt vez- stós ezingár és volt. Mikor k, azt felelté- g — nagy haj — kis baj... em tudom. in öltözöttnő- minthogy ré- zsi szabókat is feleséget is fel- néma-képlet- ten tiltakozott naképpen való - feleltem - mi! - mindig dű- essé tette az rászólt, hogy - művész ur is - énekek, en- kiser... De agát mindjárt - egaprehendált, y szép hangja nem, próbát is előtt, aki az volt az Erkel bishé meghall-

nd a hangom- nem kellemes - igen... - padróf - adja impertur- al a karnes- z utézan van n... - an szerencse- ternőt és ka- es egynehány dolata nem az halol egy tisz- zetet, hanem zatonak.

ven ment. Ha y forint ötven számba ment. - ki hajszolni őt - t a könyvtár- yával és négy - lehetett más papírozt óz- ra fákát meg- sekedett, hogy - A kellék ugy - erült ki - a nagy Alfö- szabb faluban szoros értelme- att játszottak, akkor vonla- ba, a valami elemi esapás

ja, a hatszá- fogyott volna, gy termét, de zsigorkodás- t ezer forint- ,daltársulati- kodtak s ta- ár tőképene- gukat.

ező esztendő- volna mind- nem lép, már alakjában. - alam. Tripusz - t, hogy mit - abális terméti

Uj vendég. Irtá: Tömörkény István.

A Tiszában, nem lehet monda- ni, hogy sok hal, vize, de ami van, az sokféle nagyon. Valaha nemcsak sokféle volt, hanem sok is volt.

Ma fényűzési ezik a hal, drágaság dolgában aho fogható husfél ninesen. Valamikor pe- dig a népek az étel volt, mint legelősebb élelmiszér.

Rákóczi Ferencz egy időben ostromolta a szegedi várat. El akartá venni a némettől, de nem bírta. Tit tartózkodott pedig ha- dával a falai alatt sokáig.

Az ezei időből fennmaradt írásában többek között az is föl van je- gyezve, hogy a Tiszában nem le- het úgy megmeríteni a lóitató vedret, hogy abba a víz közé hal ne kerüljön.

Hát az jó világ lehetett, de at- tól a világtól már régen elestünk, nem is tér többé vissza. Hova lett a hal? Mi ölte meg? Ki tud- ja? Sok mindenféle okot össze- hordanak erre nézve.

A leg- zebb oka valószínűleg az, hogy elveszték a nagy réti kúntésék, a hal szabadon ivhatott, le- nyészkerített. Ahogy terjedt a töl- tés, kevesbedett a hal. Csakugy van ez a hallal, mint a tanyákon a nyúlal. Ahol ritkaság a tanyá- van nyúl, ahol azonban sürűb, ott már a nyúl ritkaság. Nem te- nyészhet kedvére. Ha néha egy- egy, a tágasabb részokról, jáce- rok puszkázásától való nagy ma- gamegyjűdében odanemkül, a kutyák elfoják s megeszik gom- bóznékül.

Ma már ninesen réti víz, ha- nem csak árterek vannak a töl- tés között. Azokon is csak hol van víz, hol ninesen. A gözhajók lapátos kerékeit is okolják.

Hogy ezek fölverik a vizet, hullámokat csinálnak, ahányszor csak elha- ladnak a partok mellett s a hullámok idő előtt elsodorják a hal- kútát. Atról is van szó, hogy a hal ameláskor kúntegy, az ártéren- ivni, a halparonyt ott ki is, kel- del közben a víz medrébe húzó- ván vissza, csak az ártéri, pocsolyákban tengődik s mikor azután azokat a nap, kiszárasztja, el- pusztul végkép. Mondják ugyan, hogy benne van a halászati tör- vényben, hogy az ilyen ártéri vi- zeknek árkokat kell ásni, hogy a vízük a fiatal halakkal együtt visszafolyhasson a folyóba, de ilyen árkot eleven ember ezen a tájon még nem látott.

Ez is baj. Más bajok is vannak. A halászköz meg a piezézó müked-velök egymást okolják. A horgá- szást itt piezézésnek nevezik, csak azt a piezézvasat nevezik ho- rogának, amikkel valamikor az anyányi haresákat fogták. Már most a piezézók azt mondják, hogy a halászköz idő előtt kifog- ják a vizből a halat s így nem ér rá megöregedni. A halászköz meg erre azt mondják, hogy ez nem igaz beszéd, mert az ő hálójuk elég tágas van esinálva arra, hogy annak a lyrkán az apró- hal kibujhasson: ellenben a pi- nökség pusztítja a halat, mert a horgokra eszákja a fiaporonyt is. Amit aztán hiába dobnak víz- sza a vízbe: az már a horog ütöt- te sebhen elpusztul.

Igy a két panaszkodó fél ütteti egymást a mennykövel, pedig mostanában nem is igen van. För- getegesen időben az istennyi le- leltőget, de mennykő nem igen hullik ezen a tájon. Lehet ugyan, hogy máskéül hullik, mert az ég szokásai sohasem tapasztalhatók ki, mert azon emberekből, akik eddig oda átmektek, soha még csak egyetlenegy sem jött vissza. Amj azt mutatja, hogy odaát, bi- zonyosan jobb világ van mint ideát. Odaát nagy és szabad me- zők, mely és széles folyomak vannak, amikben mindenki va- dászhat és halászhat, kedvét az idők végtelenségéig így töltve.

Nem ér ugyan ez a beszéd egy árva hájtótól sem, mert ettől ugyan a hal nem lesz több, mint annemnyi van. Csak az marad meg rejtélynek, hogy hova ve- zett? Miért indul ilyen töké- letlen módon pusztulásuk? — Miért dráglott meg ilyen nagyon?

Nem panaszkék mondom, mert nem szeretem a halat, de látom tiszteletreméltó polgártársaimat, hogy szerdán és pénteken, a hal- evés napjain, arczukon mily szá- vioru gondokkal járulnak a hal- piaze felé, egy főzet hal vétele szempontjából. Mert a pénték és a szerda szoktak lenni az erre rendelt napok. A pénték azért, mert akkor ugyis bójt van s a hal tudvalevőleg csak hal, de nem hus. A szerda pedig valószínűleg azért, mert a hal olyan jó hus, hogy abból érdemes egy héten kétszer is enni. A főzet halnak ez az állapota: abból ki kell telnie deledőre a paprikás-halnak, amely amely egyuttal ilyenkor a levest is pótolja. Estére ki kell telnie belőle a sült halvasorá- nak. De a paprikás-halnak vagy a sült halnak annyinak kell len- nie, hogy valamelyikből vala- micske másnapra reggelinek meg- maradjon. Ha a déli paprikás- halból maradt meg az alja, vagy- is hogy a tőrékje, abból másnap reggelire köcsönnya legyen. Ellen- ben ha az esti sült halból maradt meg valami, annak a reggelizés- tőréjére ezétes "halla" kell "átta- rúlnia". Hyen köztülményesek ezek a dolgok. Hozzávéendő, hogy a paprikás-halhoz emberen- kézet őta csak háromféle halfaj- kivántatik. Különösebben is meg- nevezve: a haresa, a potyka, meg a keesege.

Ez az a háromság, amelyből a valódi éték készül. Hogy miért épen ez, az szintén a voltaképen nem tudatik nevű dolgok sorá- ba tartozik, akár csak a babyloni to- rony. Talán azért, mert a közön-

Zöld buzában terem a mérges kényő. Szép asszonybul van a legény- csabéto.

Jaj Istennő, de jó annak, ki esznya! Egy embőrnék szivit se zomori- rta.

Szék nagyrészt a másféle halak között személyvlogatást tenni nem tud...

Pedig vannak még a vizekben jó számú különféle más halfajta is. Példán a kárasz...

Mi, akik itt maradunk.

Irta: Farkas Imre.

Eltemettük. Az utolsó ima. Elhangzott a behantolt sír felett. És elborít sok, színes virág...

A szenvedőt, a jóságost, a szentet örökre ott hagytuk a föld alatt. Keserves könyvel a még megsiratjuk...

És ő...? A lelke csillagokba szállt-e? Találkozunk-e véle odafenn? Vagy lenn marad a nedves hant alatt...

Az öregnek fájt a kemény sző. Hozzá volt ugyan szokva a tekintetes ispán ur erős, nagy hangjához...

— No, majd az uraság! — biztatta magát. Epen jött. A tiszték kabátszélrángatva járultak elébe.

— Igé történetet... Ugy... Az öreg elaludt... Ivott... Most is dől belőle...

Az öreg Beneze térdre megrögyött. Két kezét összekulcsolva előre nyújtotta:

— Kedves... jó... Az uraság bosszusan nézte végig a térdelő öreget. A homlokát összeráncolta s megésválta a fejét:

— Vén számar! ...A magtár ajtaján megnézték a feszítés nyomait. Benn az épületben megdeputáltak a hiányt...

Mikor kijöttek, az öreg Beneze ott állt az ajtóban. Ő is a veszteséget látogatta. Nem az uraságot, hanem a magáét. Oda a besület, Csorba esztendéig takargatta, feltette. Azért maradt ködös. A besület ködös. Most annak is vége. Akiért magára vette a társai haragját, akit velük szemben mindig védett, egy pár szak buzárért leszararazta. Az még hagyján, de elhitte, hogy ő is ezinkos...

Csak akkor eszmélt föl, mikor az urak újból előtte állottak. — Csendőrökre kell adni, mellettség uram! Azok kivessék belőle — mondta az ispán. — Én ismerem őket.

Az öreggel megindult a föld. — Csendőrök? Engem? Az uraság keményen rászólt: — Takarodj!

Az öreg Beneze meglódult. A feje rántotta. Egy-két lépést tett előre. Megállt. Mintha szólították volna. Visszahívják?

...Tévedtünk... Maga besületes ember. Nem is lehet... No, ne nehezteljen... Tán kérellek is... Jól van, no, jól... Az uraság ad egy szivart. Egyszer már adott. Nem egyszer. Két ízben. Finom, vastag szivart... Hátrafordult.

Az urak már elmentek. A fejét megésválta: — Nem, nem... S aztán elindult, be a fák közé. Ment, ment előre. Járta az avart. Egyszer-egyszer megállt. Tanakodott. Nagy dolgot hánytorgatott a fejében. A halált. Meg kell halni. Az még nem is olyan nagy baj. Egy-két esztendővel előbb,

A gyónás.

Irta: Peterdi Sándor.

Gálos Pál arca sugárzott az örömtől, a boldogságtól, a büszkeségtől, amikor azt mondotta a feleségének:

— A jövő hónapig rendbe hozok mindent; még egyet-mást elintézek, aztán visszavonulok. A régi ezég megszűnik.

Kissé elborult az arca és úgy ismételte: — A régi ezég megszűnik.

Elgondolkodott. A felesége nem zavarta. Tudta, hogy a férje lelki szeméj is ugyanazt látják, amit az övéi, gondolataik párhuzamosan szárnyalnak egymás mellett, mint költöző madarak, vissza, a régen elhagyott tájakra, a multba. Harminez év előtt kezdtek. Egy kiesinyke kis udvari szoba, az volt a műhely, abban állt a gyáhpád, a néhány szerzőszám. Micsoda ünnepnap volt az, amikor a ezégtáblát kiakasztották. Gálos Pál asztalos mester. Ez állt rajta. Most néhány perc alatt mindaketten újra átérték a mult végtelen tengerébe elsillyedni reményeket, esáldókat, küzdelmeket, nélkülözéseket...

— Soká tartott, anig a verítékekkel öntözött mag kezdett kikélni és a kis üzlet ismert, jövevény üzlet lett. Az asszony gondolatban elérkezett a jelenhez. Felsőhájtott.

— És a régi ezég megszűnik, Gálos esendesen bólongatott a fejével.

— Ha fiam volna... Az folytatná... — Nem adott az Isten — mosolygott az asszony, — de van leányunk.

A felhők elröppentek a Gálos homlokáról. — Jan... Okos, szép, életlen napsugara, boldogítja, mindem... Aztán elégedetten megdörgölte kezét és kissé ravaszul hunyorgatott. Az asszony is elmosolyodott. Annyl örömben, bánatban eltöltött év alatt kiismerték egymást, szívük egyszerre szötte az érzelmei szálait, agyuk a gondolatokat. Nem lehetett titkuk egymás előtt.

— Azt hiszed, hogy nem esáldó-dol? — kérdezte Gálos. — Még nem tudom, — felelt a felesége. — A leányt ilyenkor a legjobb magára hagyni. Aztán eljön egy pillanat, amikor érzi, hogy titkát valakivel meg kell osztania, amikor már nem elégtér ki, hogy a virágjainak, a madarainak, a könyveinek beszéljen arról, amit szeretne az egész világnak kiküldeni. Etnél még nem jött meg a virágyírási ideje.

— Talán mégis megpróbálnál... óvatosan... gyengédlen... — Nehéz dolog. A esiga nem bujik be olyan hamar a házába, ha megérinted, mint ahogy a leánylelked beárad, ha titkához nyulsz. De azért sokat látok, ami azt hiszem, mind áruló jel... Etnél szerelmes...

— Én is azt hiszem. Ha én Etnél volnék, bizony én is szeretném Ferencet... Derék, becsületes, kedves fiu... — Etnél iránt nagyon figyelmes. — Ha csak emlitem, belepirna. És én csak azért is sokat enlegetem, — nevetett Gálos. — Óh tegonosz! — Anyukám, az nagyszerű volna. Mondjuk két hónap mulva én visszavonulnék. Hála Istennek, megtehetem. Az üzletet átadnám Ferencnek. A régi ezéget folytathatná, mint Gálos Pál utóda. Mindent itt hagynék a gyerekeknek, Tehetjük, Megengedi a módunk. Aztán is maradna még vagy huszezer forintunk. Avval elmennek vidékre, venniék egy kis vityilót és élnek nyugodtan. Pihennék. Reánk fér, mi? Harminez év alatt eleget dolgoztunk. Megköszönlünk, milyen is az, ha az ember nem dolgozik semmit.

— No én azért dolgoznék... Kis kertemet ápolnám... Tyukom... kasám... Óh mily régóta vágyódom erre! — sóhajtott Gálosnak. — No én is dolgozgatnék... már azt, amit, De azért eljárnék

a kaszinóba... nagyokat pipáz-nék... Jaj, be jó is lesz... A két öreg ezen aztán kiesít eldisputált: hogy is lesz, mint is lesz. Nagyon szépen megegyeztek mindenben. És a boldogságtól szinte sírva fakadtak.

Egyszerre csak kinyitott az ajtó. Etnél lépett be. Kissé megijedt, amint szüleit meglátta.

— Mi az édes atyám? Anyuskám, valami baj van? — kérdezte aggodva.

— Dehogyan van, láncos lobo-gós! Már hogy volna! — erős-ködött Gálos. — A pipafüst szült a szemembe...

Aztán nagy buzgalommal szívta a pipáját és nem is vette észre, hogy az már régen kialudt.

De Etnela nem nyugodott meg. — Óh nem... valamit titkolnak előttem...

Odament atyjához és cizrog-ni kezdte puha, meleg kezével. — Apuska, hamar... gyónni... — Hagyj engem békével! Menj az anyáddhoz... Én addig a mű-helybe nézek... Most jut eszem-be...

— Nem lehet megszökni! — nevetett Etnela. — Csak hagyd te most azt a műhelyt.

Megfogta apja kezét, aztán át-ülte az édes anyját és úgy fag-gatta őket.

— És most gyónjatok mind a ketten... — Én gyónjak? rontom-bon-tom... nekem nincs semmi tit-koim, nekem nincs mit meggyón-nom, — pattogott Gálos és szeret-telt volna meggurani.

— Hátba mégis — enyelgett Etnela. — Anyuska, árul el apát... — Szép leányom van nekem! — zsémbelt Gálos, mikre nem akarja esábitani a feleségemet...

— Jan... Okos, szép, életlen napsugara, boldogítja, mindem... Aztán elégedetten megdörgölte kezét és kissé ravaszul hunyorgatott. Az asszony is elmosolyodott. Annyl örömben, bánatban eltöltött év alatt kiismerték egymást, szívük egyszerre szötte az érzelmei szálait, agyuk a gondolatokat. Nem lehetett titkuk egymás előtt.

— Azt hiszed, hogy nem esáldó-dol? — kérdezte Gálos. — Még nem tudom, — felelt a felesége. — A leányt ilyenkor a legjobb magára hagyni. Aztán eljön egy pillanat, amikor érzi, hogy titkát valakivel meg kell osztania, amikor már nem elégtér ki, hogy a virágjainak, a madarainak, a könyveinek beszéljen arról, amit szeretne az egész világnak kiküldeni. Etnél még nem jött meg a virágyírási ideje.

— Talán mégis megpróbálnál... óvatosan... gyengédlen... — Nehéz dolog. A esiga nem bujik be olyan hamar a házába, ha megérinted, mint ahogy a leánylelked beárad, ha titkához nyulsz. De azért sokat látok, ami azt hiszem, mind áruló jel... Etnél szerelmes...

— Én is azt hiszem. Ha én Etnél volnék, bizony én is szeretném Ferencet... Derék, becsületes, kedves fiu... — Etnél iránt nagyon figyelmes. — Ha csak emlitem, belepirna. És én csak azért is sokat enlegetem, — nevetett Gálos. — Óh tegonosz! — Anyukám, az nagyszerű volna. Mondjuk két hónap mulva én visszavonulnék. Hála Istennek, megtehetem. Az üzletet átadnám Ferencnek. A régi ezéget folytathatná, mint Gálos Pál utóda. Mindent itt hagynék a gyerekeknek, Tehetjük, Megengedi a módunk. Aztán is maradna még vagy huszezer forintunk. Avval elmennek vidékre, venniék egy kis vityilót és élnek nyugodtan. Pihennék. Reánk fér, mi? Harminez év alatt eleget dolgoztunk. Megköszönlünk, milyen is az, ha az ember nem dolgozik semmit.

— No én azért dolgoznék... Kis kertemet ápolnám... Tyukom... kasám... Óh mily régóta vágyódom erre! — sóhajtott Gálosnak. — No én is dolgozgatnék... már azt, amit, De azért eljárnék

— És én? — kérdezte halkán, reszkette Etnél. — Te, — szölt meghatva az anya, — te édes leányom... majd férjhez fogsz menni... — Nem! Nem! — tiltakozott Etnél pipacsarezzal.

— Nem-e? Hát én az unokáimat talán az árok partjáról fogom szedni, mi? — zsörtölődött Gálos. Titokban megintette a feleségének: rajta! folytasd...

— Dehogyan nem mégy férjhez... Kis bohó! Ez a lányok hivatása, kötelessége. Előbb-több eljön az idő, amikor a szív megszólal... és különösen egy nevet sokszor, nagyon sokszor emleget...

— Óh anyám! — restelkedett Etnela és ki akart szaladni a szobából.

— Nem lehet megszökni! — nevetett Gálos. — A tárgyalást folytatjuk...

— Ne... ne... — tiltakozott Etnél.

— De... de — folytassd anyukám! Amint látom egészen jól ér-ted! Hol is hagytuk el? Igen... a szív különösen egy nevet sok-szor emleget... Hát kérem, ked-ves kisasszony, legyen szives ki-vániei szüleinek megsgúni, mely-lyik is az a név...

— Nines... nines... — A szomszéd asszony kakasa a mult ismet elhitte, de azóta az is jobbllétre szerendült, — ne-vevet Gálos. — Tehát kezdjük a kalendáriumot... Janesi? nem... Pista? nem... Finomabb név kell... Aladár? ez sem... akkor ta-lán Fer... Fer... Ferdinánd?... az sem? ej... ej...

— Az öreg ravaszul nézett a feleségére.

— Fikom adta... hát vajjon Ferenc...

Etnél pajzánan rázta fejét. — Nem Ferenc? — kérde el-komolyodva Gálos.

Etnela nem-et intett. — Hát? — Imre! — suttogta szemér-mesen elpirulva Etnela.

— Imre — ismételte kissé szo-morúan Gálos. — Ugy! és ki ő? és merre van hazája...

— Kedves leányom, beszélj nyíltan — bátorította anyja.

— És Etnela beszélni kezdett. Előbb lassan, akadozva, mint a hogy a kis patak ér folydogál, de aztán mindig jobban és job-ban belemelegedett.

— Igen... szeretem őt... már két hónap óta rejtgetem ezt a titkolt... El akartam fojtani az ér-zelmeit, de hiába... nem bírom... szeretem... szeretem...

— És elitkoltad előttem? — szölt szemrehányólag az anya.

— Ne haragudjatok... Jolán-nal, — barátommal, mert Imre az ő bátyja és Jolánna talánk er-zék... — sokat beszélgetünk ér-ről... De én nem mertem nektek beszélni... nem akartalak elbu-sítani...

— Hogy-hogy... — Imre szegény katonatiszt... a felesége csak gazdag leány le-het... Óh Istenem, mennyit imá-dokoztam, hogy mi gazdagok... na-gyon gazdagok... És Isten meg-hallgatta imámat... ugy-e, ugy-e szülieim, Imréc lehetek? Hisz ti mondátok, hogy gazdagok va-gyunk... Ó oly jó... oly derék... ti is szeretni fogjátok...

Csend volt a szobában. A két öreg lehajította fejét. — Szegény katonatiszt — mor-mogta Gálos... — Apám... édes jó apám! — sikoltott Etnél, aztán odacsépt, mint letört virágszál, az édes ap-ja karjába.

Gálos késébeesve éleszgettette. — Ne... ne... Etnelkám... édes bogaram... no, nézz reám... hiszen én nem mondtam semmit... A leány felvetette tekintetét. — Ugy-e nem lehet? — suttog-ta halkán — nines annyi pénzünk... de nem baj... — Édes leányom... — Most még fáj egy kiesít, mert reméltem... azt hittem... de majd... majd... — Aztán keservesen zokogni kez-dett.

Gálos harsogó hangon kérdezte a forgószél, annál vakítóbban — Mit sirsz? Nagyon szereted? Etnela csak a fejével intett bá-gyadtan. — Ó is téged? Ragyogó, sugárzó tekintet volt a válasza.

— Hát akkor rendben van, — szölt Gálos. — a pénzen nem mu-lik leányom... az meglesz...

Gálosné nagy szemekkel nézett urára.

— Meglesz! — ismételte ez erősen. — Hanem előbb annak az ifjúknak a veséjébe is belénezzük... De bele ám... Tudunk kell, kiknek adjuk oda a madarunkat...

Néhány pillanat mulva Etnela táncszalva sietett szobáskájába.

A két öreg magára maradt. — Az asszony törté meg a esendet — Pál... ugy gondolod...

— Persze ugy... Van huszezer forintunk, amit félretettem... hát nem lesz vityilónk... hát nem megyünk még falura... Odaad-juk nekik az egész pénzt... — Az kevés lesz...

— Persze kevés, no de majd szerzünk hozzá. Gálos Pálnak van hitele... aztán kifizetjük... Hála Istennek, még egészségesek, erősek vagyunk... még tudunk dolgozni...

— És a két öreg átölelte egymást. A másik szobában Etnela da-lolt...

UTI LAPUK.

Irta: Horn I. Ferencz.

(Folytatás.)

Az időjósálás név alatt ismert nemes lélekemelő és testező társasjáték annak idején nagy divatban volt és széles körbe-kultiváltak. A hozzá szükséges „kellékek”, amint a színházban mondáná, egy rossz kabát vagy köpeny és egy poitikus hajlam egyén alhól a nemzetségből, fa melyet mi magyarok balek, a né-metek a Wurtzen és az ameri-rikaiak sucker név alatt ismer-nek. A „mise en scène” vagyis a színpadi beállítás pedig a követ-kező volt:

Mihelyt az alkalmas gyökér megérkezett, a rendező félrevo-ta és ékes színekben lefestette előtte a helyzetet és annak lehe-tőségeit; ime itt az alkalom arra, hogy költői tehetséget ragyog-tathassa; hogy megmutassa a vi-rágzatot, mely magasságokba lé-nyel, mely magasságokba lé-nyel, mely magasságokba lé-nyel...

— És elitkoltad előttem? — szölt szemrehányólag az anya.

— Ne haragudjatok... Jolán-nal, — barátommal, mert Imre az ő bátyja és Jolánna talánk er-zék... — sokat beszélgetünk ér-ről... De én nem mertem nektek beszélni... nem akartalak elbu-sítani...

— Hogy-hogy... — Imre szegény katonatiszt... a felesége csak gazdag leány le-het... Óh Istenem, mennyit imá-dokoztam, hogy mi gazdagok... na-gyon gazdagok... És Isten meg-hallgatta imámat... ugy-e, ugy-e szülieim, Imréc lehetek? Hisz ti mondátok, hogy gazdagok va-gyunk... Ó oly jó... oly derék... ti is szeretni fogjátok...

Csend volt a szobában. A két öreg lehajította fejét. — Szegény katonatiszt — mor-mogta Gálos... — Apám... édes jó apám! — sikoltott Etnél, aztán odacsépt, mint letört virágszál, az édes ap-ja karjába.

Gálos késébeesve éleszgettette. — Ne... ne... Etnelkám... édes bogaram... no, nézz reám... hiszen én nem mondtam semmit... A leány felvetette tekintetét. — Ugy-e nem lehet? — suttog-ta halkán — nines annyi pénzünk... de nem baj... — Édes leányom... — Most még fáj egy kiesít, mert reméltem... azt hittem... de majd... majd... — Aztán keservesen zokogni kez-dett.

Gálos harsogó hangon kérdezte a forgószél, annál vakítóbban — Mit sirsz? Nagyon szereted? Etnela csak a fejével intett bá-gyadtan. — Ó is téged? Ragyogó, sugárzó tekintet volt a válasza.

— Hát akkor rendben van, — szölt Gálos. — a pénzen nem mu-lik leányom... az meglesz...

Gálosné nagy szemekkel nézett urára.

— Meglesz! — ismételte ez erősen. — Hanem előbb annak az ifjúknak a veséjébe is belénezzük... De bele ám... Tudunk kell, kiknek adjuk oda a madarunkat...

Néhány pillanat mulva Etnela táncszalva sietett szobáskájába.

A két öreg magára maradt. — Az asszony törté meg a esendet — Pál... ugy gondolod...

— Persze ugy... Van huszezer forintunk, amit félretettem... hát nem lesz vityilónk... hát nem megyünk még falura... Odaad-juk nekik az egész pénzt... — Az kevés lesz...

— Persze kevés, no de majd szerzünk hozzá. Gálos Pálnak van hitele... aztán kifizetjük... Hála Istennek, még egészségesek, erősek vagyunk... még tudunk dolgozni...

— És a két öreg átölelte egymást. A másik szobában Etnela da-lolt...

Most pedig ideje, hogy vissza-terjék az „America” fedélzetére és esatlakozzam ismét a társasá-ghoz, a mely összegyűlt volt társasajászsáni. (Sit venia verbo).

Csak röviden annyit akarok megemlíteni, hogy aznap Paulsen beugrott poitának; s hogy két nappal később Froeschmann meg-felvételét jelzik; a költő lelke-sötét sejtelmek borulnak; a nap tányérja egy-egy pillanatra elhomályosult; a lég csöndes és a felelgek elvonulnak. De mihelyt a rendező kezdi a tenyerét tartani a kabátujj szélére, jelezvén ez-zel, hogy sötét vészjósló vihar van készülöben, a költő hangula-ta kell, hogy rapszodikussá vál-jék; mennél szűkebb szorul a nyílás, annál dühösebben kering

MEGJELEN NAP

VIII. Évfolyam, 94.

FŐKONZUL MINT DE

Ujabb fordulat a magyar házaspár

Epp ma egy hetet Klein Izidor és Margit esetével, a lag Török Margit budapesti színész A férj és feleség, elől gyorsabban nek Amerikába, ne magukat utlevél ily vallották ezt... — elkörték Tóth Rózsa Dániel utle-nek általma alatt a lágha vitorlázni. megeselekedik az gyázatlanságot. társaságtól egy mindkettőjük szá-mat szerint valid egymáshoz. A tá-jesítette ugyan de meglette azt. burgból bejelent. Ellis Islandnak.

A bevándorlási kellett amel több kölesös hajfúrtjez meredtek annak híre, melyet a k-sult Államok ma-ellen követett el. perze kiczépléte-k miután alapos-ték őket a bevá-boldog életet fol-ka és egyéb férgekkel, a ken-róság elé állított

Kleinék, akik procedúra kéts-te elmentmásta- tak, később azot-tak, hogy nekik-joguk van egy-vény szerinti l-gy magyarítani l-gy hogy miért utaz-és kölesönkért

Az bevándorlá-ez másképp ali-delte visszat-Alexander Ern-ház ellis island-a határozatot Washingtonba-annnyal inkább-járt volna, me-pestről beérkez-és Amerikában-tanuk utján m-záró módon b-gy hogy Klein l-z-git tényleg ház-Ekkor azonban-magyar főkonz-érthető okokná-hogy neki is l-néki, hogy a-innen bárki is-intervencióért-Budapestre a-kábelzett s f-szóban forgó-vonatkozálag.

Ertesülésim-társágtól a l-kezett be-Klein Izidor-zastársak ell-az Eötvös-ut-étek, semmin-esen. Egy K-miatt vad al-